VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
2 FEBRUARI 1934 - No. 36

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD WEEKBLAD VOOR DE PROVINCIE ZEELAND

ONS ZEELAND

REDACTIE EN ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

HAVENDRUKTE AAN HET VLISSINGSCHE BUNKERSTATION

Gratis souper, de laatste reclame-idee van een Berlijnsche bioscoop. Tijdens de pauze konden de bezoekers in de gangen en foyers aan gedekte tafels 'n kort avondmaal gebruiken.

☆

Deze luchtfoto schijnt slechts een opname van een grillig gevormden oever van een meer of rivier, doch het is in werkelijkheid een foto van het Nakaru-meer in Oost-Afrika, waarin millioenen flamingo's leven, die over een groote oppervlakte het water bedekken. ↙

De Japansche minister van oorlog wil iederen morgen, voor hij zijn arbeid begint, een spelletje stok-schermen doen. Zijn tegenstander daarbij is nooit vermoeid, hoe lang deze sport ook duurt, want het is 'n robot, een mechanische pop, die speciaal voor deze scherm-bewegingen is geconstrueerd. Men heeft deze pop maar in te schakelen, en hij vecht zoo lang men maar wil.

BUITENLANDSCHE FOTO-POST

De drie veelbesproken Bulgaren, die in het Rijksdagbrand-proces werden vrijgesproken, werden na de uitspraak niet vrijgelaten, maar werden in de Leipziger gevangenis in „veiligheidsarrest" gehouden. Van l. naar r. Taneff, Dimitroff, die zooveel stof aan de journalisten gaf, en Popoff.

Binnenland

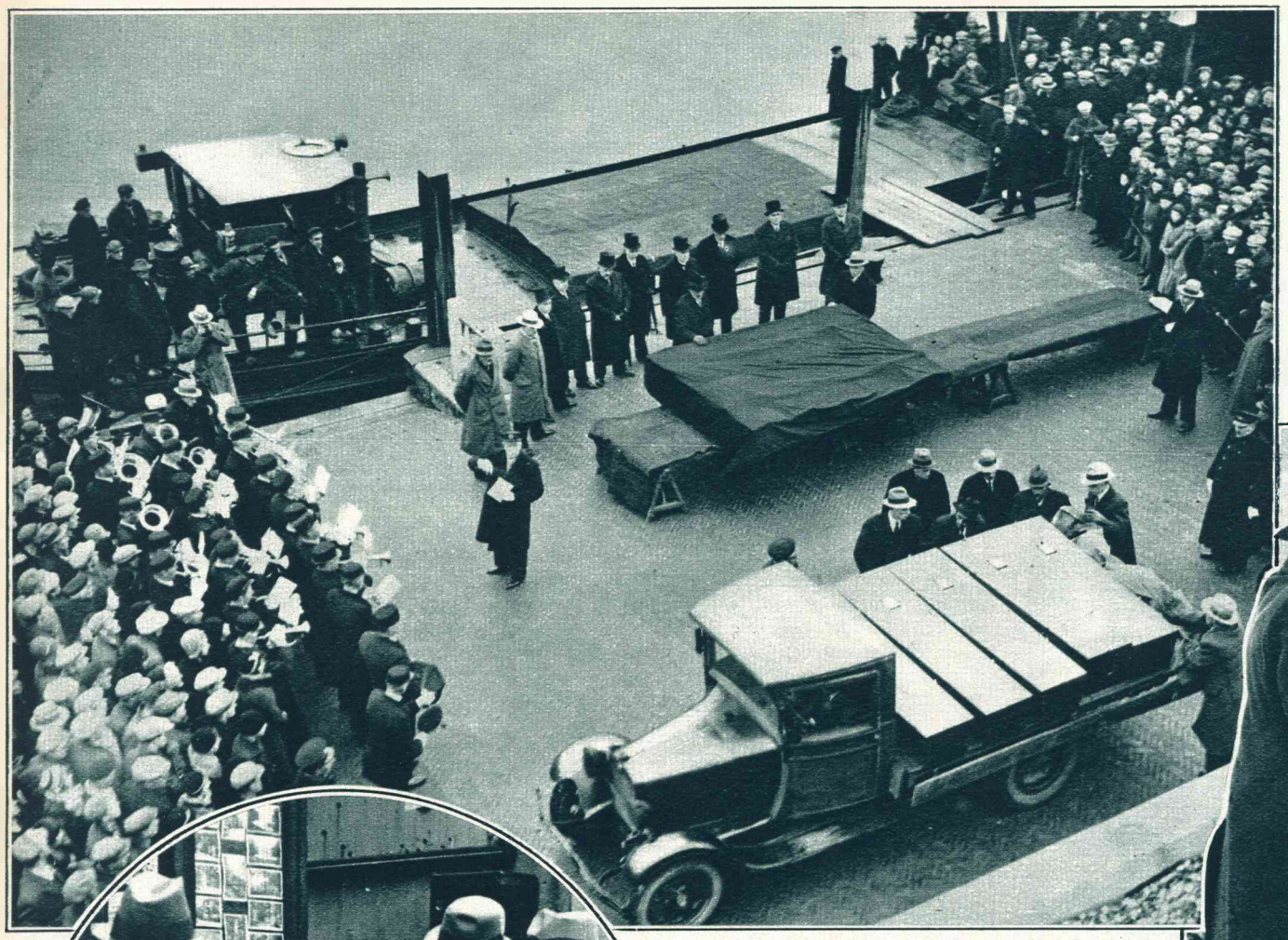

Na de schipbreuk. De slachtoffers van de scheepsramp der Oakford, die bij Texel strandde en waarbij de tien leden der bemanning verdronken, werden van Texel naar Amsterdam vervoerd, vanwaar de kisten naar Engeland werden gezonden. Een talrijk publiek bracht een laatsten groet aan de omgekomen zeelieden.

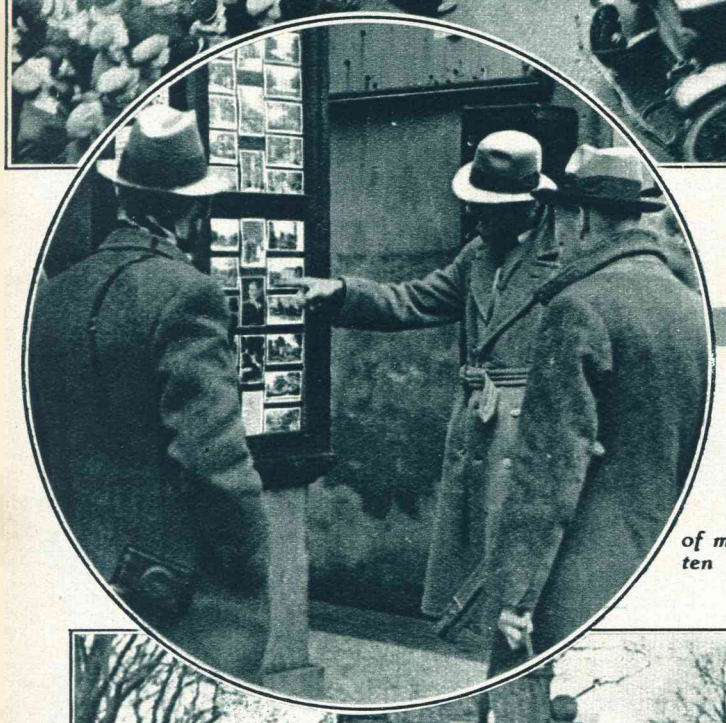

De 75e verjaardag van ex-keizer Wilhelm bracht vele gasten uit Duitschland naar het kasteel te Doorn. Op fotografen is men in het kasteel van den vroegeren keizer niet erg gesteld; dikwijls moeten zij vanaf den buitenkant probeeren een plaatje te maken,

of men moet zich vergenoegen met de prentbriefkaarten van keizer en kasteel in de winkels van Doorn.

De jeugd van Doorn complimenteert den ex-keizer.

Het Ambtenarengerecht. Dit instituut hield in Utrecht de eerste zitting, waarbij de zaak behandeld werd van den heer Lopez Cordosa, leeraar aan een H. B. S. te Utrecht. Achter de tafel het gerecht, waarvan voorzitter is mr. v. Haringen. Vóór de tafel staand de heer Lopez Cordosa.

45 GRADEN

Ook de vrouwen zijn in het Noorden met geweren gewapend.

In een sneeuwgat geraakt, komt de jager er alleen uit met behulp van zijn tochtgenoot.

Blokhut in de Canadeesche wouden.

Geen gebied ter wereld blijft den goeden persfotograaf gesloten. Hij dringt even onvervaard door in de tropische oerwouden van Afrika als in de ontoegankelijke dalen van Thibet. Hij laat zich in de paleizen van de grooten der aarde niet afschrikken door waarschuwingen, bevelen of bedreigingen en evenmin gaat hij op den loop voor een losgebroken kudde olifanten. Hij is evenzeer bereid een dag door te brengen in een ton, om in de gelegenheid te zijn een passeerende beroemdheid te „knippen", als een avond te verwijlen in de loge van een schouwburg om een opname te maken van de menschen, die gretig naar het geïllustreerde blad zullen grijpen om te zien of ze er misschien „in staan". Geen moeilijkheden telt hij, als het er om gaat met een goede serie thuis te komen.

Bewondering moet men dan ook zeker hebben voor den reporter Mann, die het barre Noorden van Canada heeft bereisd en er het bestaan der pelsjagers heeft meegeleefd in een temperatuur, welke wij hier gelukkig alleen maar van vertellen kennen.

Heerscht er in de zomermaanden op het Canadeesche continent een buitengewone hitte, de winters zijn van een koude, waartegen niets en

ONDER NUL

De trapper haalt een poolvos uit de klem.

Het bouwen van een hut uit sneeuwblokken.

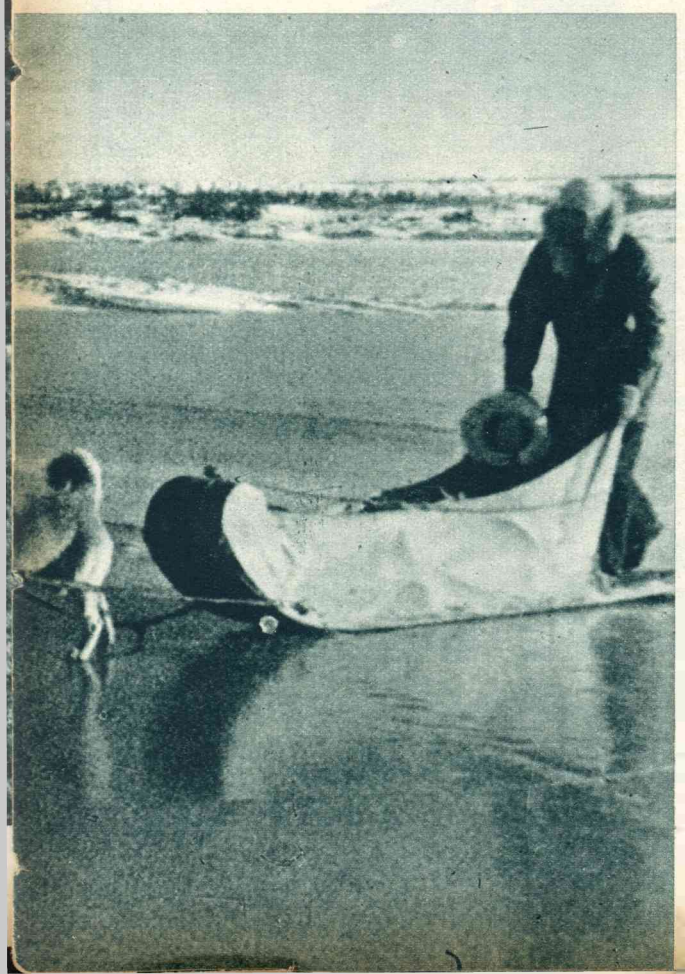

Een hondenslee trekt over de ijsvelden. De dieren zijn van jongsaf aan dit werk gewoon en zijn bijzonder aan hun baas gehecht.

niemand bestand is. Rondom de Hudsonbaai wordt in den zomer een temperatuur bereikt van veertig Celsius, terwijl in den winter, welke reeds in October aanvangt, het kwik tot vijf en veertig graden onder nul terugloopt. Rivieren en meren zijn onder een zware ijslaag bedekt en zelfs de zee is onbevaarbaar vanwege de ronddrijvende, torenhooge ijsbergen. De eenige blanken, die het wagen op de vlakten en in de wouden van het hooge Noorden te leven, zijn de pelsjagers, die, om hun bestaan te kunnen volhouden, de kleeding en de gebruiken der Eskimo's hebben overgenomen.

Interieur van een pelsjagershut. — Het vertrek is drie meter breed en drie meter lang. Het voornaamste meubel is de kachel.

Een poolhond, „Husky" genaamd, kruising van wolf en hond. De dieren zijn buitengewoon taai, ze blaffen niet, maar stooten een soort gehuil uit. Een hond kost 75—100 dollar. De dieren maken meestal het eenige bezit van een pelsjager uit.

Hun pelsschoenen uit seal en hun hondenspannen bieden de eenige mogelijkheden om zich te verplaatsen, en aldus toegerust wordt de jacht dan ook uitgeoefend. Wekenlang blijft de trapper onderweg. Het reizen per hondenslee is niet bepaald een werkje, dat men binnen een half uur aanleert. Niet alleen is het besturen van zulk een slee een bijzondere kunst, doch vaak komt het voor, dat de menner voor zijn honden uit moet gaan om hun door enorme sneeuwmassa's of over ijsschotsen een weg te banen. Met de slee trekt de pelsjager van het eene gebied naar het andere. Als de eigenlijke jacht op poolvossen, hermelijnen en marters begint, bouwt hij zich in een bepaalde streek 'n hut uit bevroren sneeuwblokken, laat zijn honden achter onder de hoede van zijn vrouw of van een makker, schoudert zijn geweer en gaat op buit uit. Als hij het geluk heeft, een zilvervos te vangen in de klemmen, die hij uitzet, is zijn dag goed. Daarvoor betaalt men op de markt veertig tot zestig dollar.

Ondanks de soms goede verdiensten, die het jagersvak oplevert, is het leven van een trapper zwaar. Maar of het menigen stadsbewoner niet benijdenswaardig voorkomt?

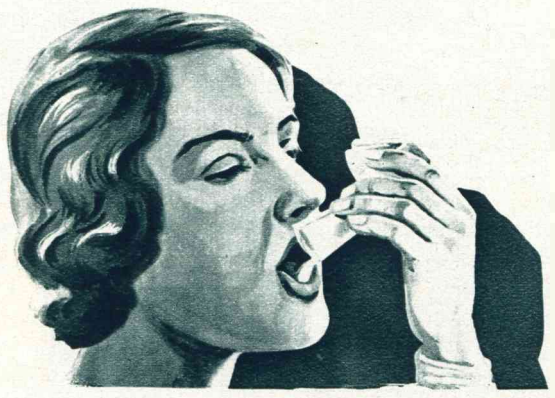

MIJNHARDT'S Poeders

verdrijven alle pijnen, verkoudheden en griep

Per stuk 8ct. Doos 45ct. Product van N.V. Pharm. Fabriek A. MIJNHARDT, ZEIST

Hebt Ge Uw belofte gehouden?...

Bleven die handen, waar hij destijds zoo dol op was, ook werkelijk zoo mooi en teer als hij verwachtte? Laat U niet toe, dat Uw handen haar natuurlijke charme verliezen. Dat kan zoo licht gebeuren door de huishouding, beroep, sport of ruw weer. Nu echter bestaat er een middel, dat bij een dagelijksche behandeling van slechts enkele minuten Uw handen steeds glad, wit en mooi houdt. Kaloderma-Gelee is het speciale middel voor het verzorgen der handen. Het behoedt ze met volkomen zekerheid voor rood of ruw worden, óók, wanneer ze vaak aan ruw werk of weer en wind worden blootgesteld. Het houdt Uw handen jeugdig en teer en maakt reeds aangetaste huid gedurende den nacht weer zacht en soepel.

Probeert U eens het volgende: Wrijft U — steeds na het wasschen, zoolang de huid nog vochtig is — een weinig Kaloderma-Gelee op den rug van de hand, de gewrichten en de vingers. Masseert en kneedt U flink een minuut lang en U zult bemerken, dat na afloop hiervan de huid het gelee volkomen heeft opgezogen en reeds in deze enkele seconden merkbaar gladder en elastischer is geworden. Laat U Kaloderma-Gelee 's nachts werken en let U eens op het resultaat!

Onovertroffen tegen gesprongen handen

KALODERMA-GELEE

ter verzorging der handen

In tubes ƒ —,20, ƒ —,35 en ƒ —,60

F·WOLFF & SOHN·KARLSRUHE

Geen reden tot ongerustheid
KWATTA's SOLDAATJES
blijven hun waarde altijd houden

GRATIS

het boek over

„Medicatus"

In dit boek vertelt Dr. Aug Hassencamp over zijn nieuwe apparaat ter bestrijding van

Asthma en Bronchitis

Dr. Hassenkamp's apparaat heeft reeds duizenden menschen geholpen en is grondig beproefd en in gebruik genomen door groote Sanatoria in Zwitserland Teneinde meer bekendheid te geven aan deze nieuwe geneeswijze, heeft Dr. Hassencamp besloten aan elk lezer van dit blad GRATIS een exemplaar van dit boek ter beschikking te stellen. Zendt Uw naam en adres aan ondergeteekende, die Dr. Hassencamp's vertegenwoordiger voor Nederland is en zijn boek zal U GRATIS en FRANCO worden toegezonden.

Johan Th. Willemsen, 1, Vredenoordkade
Telefoon 15498, ROTTERDAM

DAGEN LANG HOOFDPIJN

Een middel dat verbetering bracht....

Een onverwachte gewichtsafname!

Uit dankbaarheid voor het succes dat zij met Kruschen Salts had, schrijft een vrouw ons den volgenden brief:

„Voordat ik Kruschen nam had ik veel last van rheumatiek en hoofdpijn, soms dagen achtereen. Gewoonlijk liep ik rond met een verband om mijn hoofd, omdat dit de pijn iets verlichtte. 's Ochtends waren mijn ledematen meestal zoo stijf, dat ik nauwelijks kon opstaan. Nu heb ik zeer zelden hoofdpijn en 's morgens voel ik me frisch en uitgerust. Tevens wil ik nog vermelden, dat mijn gewicht verminderd is van ruim 76 kilo tot 57 kilo. Zes maanden nam ik Kruschen Salts voor ik voelde, dat ik inderdaad beter werd. Nu zou ik het nooit meer willen missen.

Mevr. W. H. C."

Meestal beginnen de hoofdpijnen wanneer Uw inwendige machine niet goed functionneert — wanneer Uw afvoerorganen onvoldoende werken en Uw organisme niet meer vrij houden van afvalstoffen. Het gevolg is, dat onzuiverheden in Uw bloed komen. Laat daarom de zes zouten van Kruschen Uw afvoerorganen — nieren en ingewanden — aansporen tot regelmatige werking, zooals dit voor een gezond lichaam noodig is. De „kleine, dagelijksche dosis" Kruschen Salts zorgt dat alle afvalstoffen geregeld en volkomen uit het lichaam verwijderd worden. Het gevolg van deze inwendige schoonheid is, dat verfrischt en vernieuwd bloed door Uw aderen stroomt. U voelt zich gezonder en energieker, vrij van hoofdpijnen, vermoeidheid, zwaarlijvigheid en dergelijke hinderlijke kwaaltjes.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Stralende gezondheid voor één cent per dag. Let op dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels Mij., Amsterdam voorkomt.

Imp. N.V. Rowntree HandelsMij. Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Een aanhouder wint....

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS.... WINNEN

---

lets fijns!

om Uw huisgenooten op te tracteeren.

Hoogenstraatens Soepen zijn bekend om hun heerlijke opvallende smaak en bereid volgens recepten welke een verrassing voor U zullen zijn.

W. Hoogenstraaten & Co
DELICATESSEN SOEPEN, SAUSEN

DROSTE

In de laatste jaren

is het ons mogelijk geweest de prijzen van onze artikelen enkele malen te verlagen, waarbij echter de bekende Droste-kwaliteit onaangetast bleef.

Regeeringsmaatregelen als het invoeren van een omzetbelasting, het verhoogen van den suikeraccijns enz. maken het ons niet mogelijk op den ingeslagen weg voort te gaan. Ondanks hoogere kosten hebben wij, op een enkele uitzondering na, prijsverhooging van onze artikelen kunnen voorkomen. De netto inhoud van onze verpakkingen wordt niet verminderd. Sta er op, dat U Droste krijgt; die naam is Uw waarborg voor kwaliteit.

Droste

HONIG'S BOUILLONBLOKJES thans 6 voor 10ct

DE KOLENMAN

Zoo gauw men de deur achter zich sluit, is de wereld voor ons afgesloten. Daarbuiten is het guur en ongezellig; de deur klemt door het harde vriezen, de sneeuw in het voortuintje knerst onder de schoenen, de wind bulkt om den schoorsteen en sluipt binnen door de kieren van de vensters, de hagel roffelt tegen de ramen, de vieze natte sneeuw dringt door de soliedste schoenen, de regen plest in je gezicht, de straat is smerig, koud, troosteloos, onherbergzaam, verlaten. Die onherbergzame, koude wereld sluiten we zoo gauw mogelijk buiten; binnen is ons eigen vertrouwde wereldje van vader en moeder'en kinderen, binnen schijnt de lamp en brandt de kachel, binnen voelen we dankbaarheid, want binnen is het goed en warm. Van binnen naar de voordeur, als er weer een leverancier belt, vinden we een erg frissche en onaangename expeditie — behalve als het de kolenman is. De kolenman, dat is wat anders; hij krijgt wel een verzoek mee „om het niet zoo vuil te maken, want de gang is pas gedaan", maar overigens is hij welkom (zijn kolen tenminste, zijn rekening niet zoo erg), want hij brengt voedsel voor de kachel, de behaaglijkheid van het eigenthuis-in-den-winter; hij komt om wáár te maken, dat eigen haard goud waard is.

Op de houtskoolmarkt te Kobar in Dalmatië wordt de handel uitsluitend door vrouwen gedreven.

De kolenman in Sevilla verkoopt zijn waar bij het pond.

Een Arabische brandstoffenhandelaar in Jeruzalem; de twee kameelen dragen zooveel, dat hij geen wagen noodig heeft

Brandstoffenmarkt in Serajewo.

Zeelands Landhuizen

Hoe rustig en intiem werken deze aardige landhuisjes in het duin van Renesse.

Vader Ringeling heeft heel zijn leven hard gewerkt onder de spottende blikken van zijn kroost, dat hem ouderwetsch vond, en nu hij oud geworden is, besluit hij in 'n dappere bui, zijn rentenierswoning te laten bouwen door den zoon van Rangeling, die een heel begaafde jongen moet zijn ; niet met examens en zoo, want dat is nooit erg gevlot, maar in de practijk, en de practijk, meneertje, daarop komt het an !

Dus krijgt papa Ringeling een modern landhuis, met de keuken aan den voorkant en de huiskamer op het Noorden, met schoorsteenen die het „doen", maar die niet trekken, kortom, een huis, dat alle Zondagsgangers gapend van verbazing doet stilstaan....

Maar papa Ringeling hangt ontevreden rond in zijn keuken, het eenige vertrek, dat bewoonbaar is gebleken.

We willen maar zeggen : velen verstaan onder modern iets, dat zonderling, buitengewoon, eigenaardig, weinig voorkomend is.

Modern is alles, wat je bij een ander niet ziet !

Maar bij den modernen huizenbouw komt toch nog wel iets anders kijken ! Speciaal bij de landhuizen.

Deze toch moeten vooreerst passen bij hun omgeving. In de duinen bouwt men geen huizen met platte daken, welker lijnen die van het landschap storen.

Voorts is de voornaamste gedachte bij den modernen huizenbouw, dat een huis op de allereerste plaats dient om in te.... wonen, en dat alles daarvan afhankelijk dient te worden gemaakt.

Vervolgens is een der groote problemen dat der bediening geworden, en streeft men thans naar huizen, die in zoo klein mogelijken omvang alles bevatten, wat noodig is.

Ten slotte is een belangrijke eisch die der hygiëne.

Goede landhuizen vindt men in Zeeland niet veel.

Overheerschend zijn de boerenrentenierswoningen, meestal zonder eenig model en principeloos gebouwd, die men bij honderden aan onze wegen vindt. Ook hier wordt de laatste jaren naar vernieuwing gestreefd, maar deze is vrij onbelangrijk, en alleen de in de mode komende hooge

Hoe oordeelkundig en smaakvol ontworpen landhuizen 'n landschap kunnen versieren in plaats van het te bederven, toont dit sprekende kiekje uit Walcherens duin onder Zoutelande.

Aan den weg van Goes naar 's Heer Arendskerke valt ieder dit rustige stemmige landhuis op.

kap moet het oude met het nieuwe verzoenen. Veel van het overdadig-leelijke blijft echter, en de stijlloosheid valt overal nog waar te nemen.

Dit wat het exterieur betreft, maar zwijgen wij van de interieurs, die over het algemeen niet alleen leelijk, maar bovendien vaak hoogst onpractisch zijn, met allerlei zonderlinge in- en uitbouwen, donkere spelonken, nauwe gangen, vreemdsoortig kronkelende trappen, enz. !

Ware het nu zoo, dat het geld een belangrijke rol speelde, dan zou een en ander vergeeflijk te noemen zijn. Maar zoo is het niet. Er is hier sprake van een vooroordeel tegen het gebruik van een kundigen architect. Men houdt in Zeeland niet van architecten. De timmerman kan het ook wel, zegt men, en tot op zekere hoogte is dat waar, maar het neemt niet weg, dat een timmerman nu eenmaal.... geen architect is !

Men ontziet het, geld uit te geven voor het plan eener woning. Zovee betaele, en dan 'ei je nog niks.... hoort men zeggen, maar wij redeneeren juist andersom, en zeggen : dan heb je alles ! Want het plan bepaalt de waarde van het huis !

Speciaal de landhuizen stellen bijzondere eischen. Zij moeten harmonieeren met het landschap, en gemakkelijk bewoonbaar zijn. Liefst gespeend var overdadige versieringen, en veel licht en luch toelatend tot de vertrekken. Geen overbodig

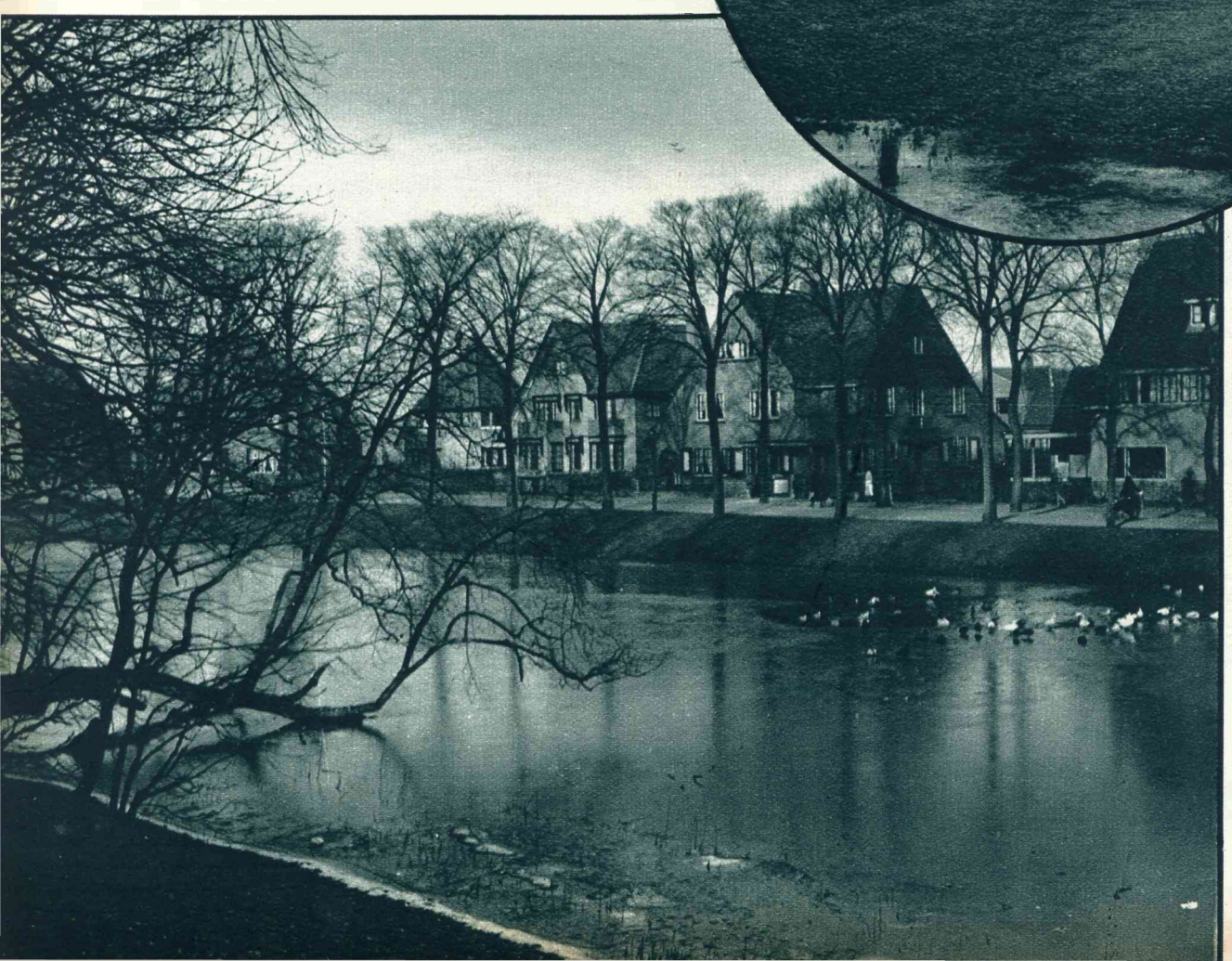

Langs de Middelburgsche singels zien we werkelijk smaakvolle villawijken verrijzen.

ruimte, die toch niet benut kan worden, en lastig onderhoud vraagt.

Nemen wij als voorbeeld een klein type zomerhuis, ook geschikt voor permanente bewoning, dan staat op onze verlanglijst allereerst een zeer ruime woonkamer, gedeeltelijk uitspringend, met breede hoekramen, en zoo mogelijk voor een deel glas in lood. Aan de ramen zitbanken, met andere vaste betimmering, eenvoudig en practisch, zooals theekast, dressoir, enz. Liefst geen behang, maar ruwe muren, ofwel een bekleeding met Enso, Insulite, Celotex, of een dergelijke stof, warm, zindelijk en isoleerend.

Slaapkamers klein met opklapbare bedden en vaste waschtafels. Keuken ruim. Eetkamer klein maar practisch. Geen gang, die weinig nut heeft, maar zoo mogelijk een hall, die men gebruiken kan. En zoo kan men doorgaan.

Gelukkig begint men in Zeeland ook al meer in dit genre te bouwen. Men zie maar eens te Renesse en Westenschouwen, op Walcheren, in de omgeving van Goes. En voor grootere typen een landhuis bij Goes, aan den weg naar 's Heer Hendrikskinderen, en het zeer fraaie landhuis van Vlissingens burgemeester.

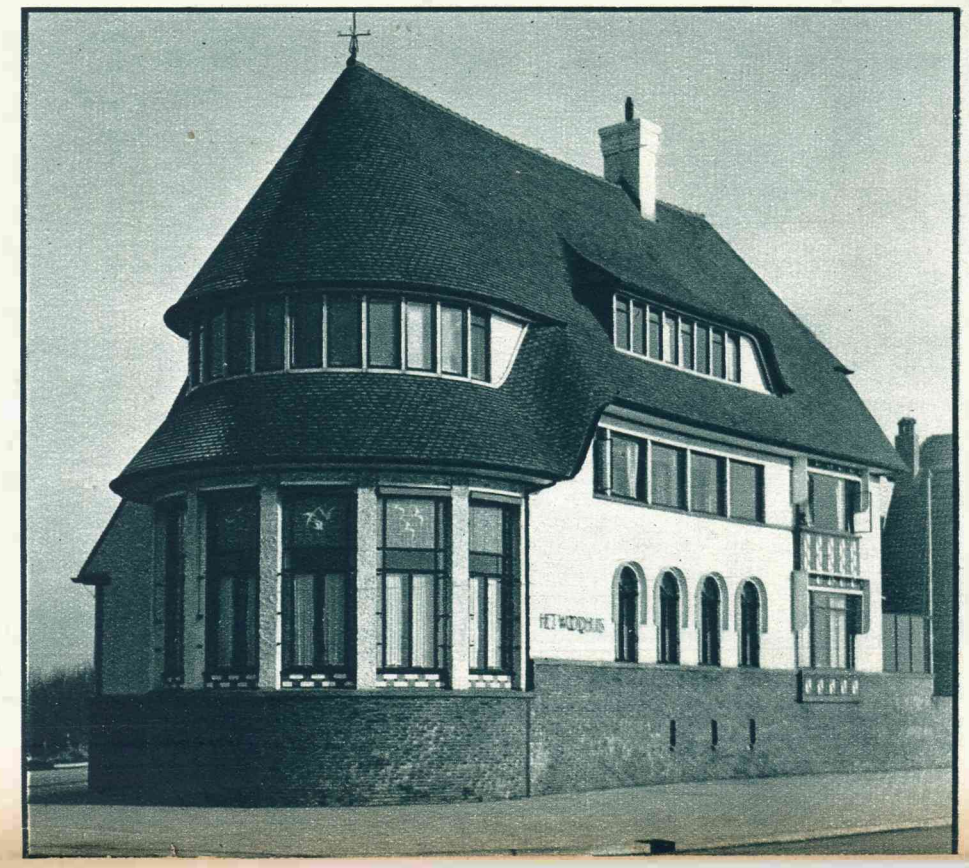

Het fraaie landhuis van Vlissingens burgemeester is een staal van knappe architectuur.

En Vlissingen bezit een villapark, waarom menige stad in het Noorden des lands het benijden mag.

De fraaie Goesche wallen vertoonen ook aardige staaltjes van architectuur.

Onder de talrijke wanproducten begint men alzoo den laatsten tijd ook fraaiere typen op te merken. Helaas nog niet overal. En als het van ons afhing, zouden de schoonheidscommissies een veel uitgebreider taak krijgen, en zou derzelver advies veel meer bindend moeten worden gemaakt.

Dan eerst is het mogelijk een zekere lijn te krijgen, en loopt men niet meer het gevaar, dat een complex mooie landhuizen plotseling wordt bedorven door het neerzetten van een verknoeide woning!

BOUWER

ALLERHANDE

Over druk verkeer gesproken. — Een foto van een weg-alleen-voor-auto's in den staat New York op Zondag.

De steeds driester optredende smokkelaars vragen steeds nieuwe middelen om de grenswegen te barricadeeren. — Aan de Belgische grens bij Zeeuwsch-Vlaanderen heeft de douane bijv. deze ongemakkelijke instrumenten over den weg geplant; smokkelauto's zullen hier niet licht passeeren zonder te stoppen.

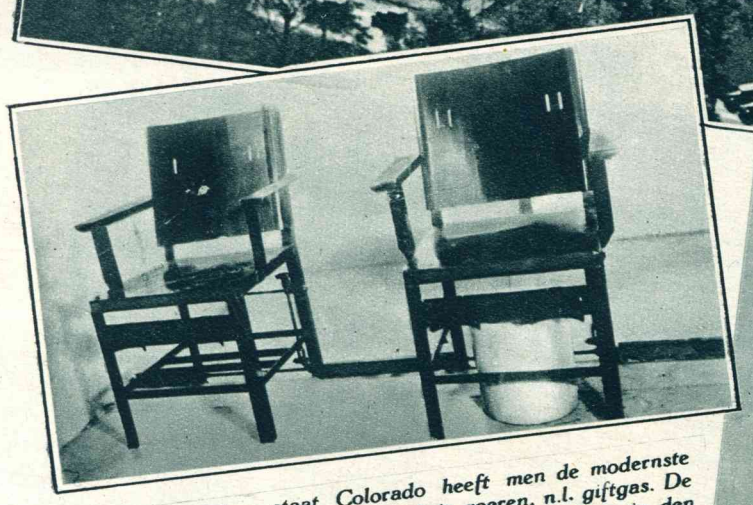

In den Amerikaanschen staat Colorado heeft men de modernste methode ingevoerd om doodvonnissen uit te voeren, n.l. giftgas. De ter dood veroordeelde wordt in den eenen stoel gebonden; in den anderen stoel laat men, door een electrische installatie, die buiten de doodenkamer wordt bediend, stukjes cyaankali in een emmer met chloorwaterstof vallen. Het zich dan ontwikkelende gas doodt dan snel den veroordeelde. — Beneden het doodenhuis, boven de gascel.

Dobbelen om een pensioen. In het Engelsche stadje Guildford heeft jaren geleden een schatrijke inwoonster 'n vermogen nagelaten, uit welks rente ieder jaar een pensioen moet worden toegekend aan behoeftige ongehuwde vrouwen. Ieder jaar moeten de candidaten dobbelen om dit pensioen; wie het hoogste aantal punten gooit, krijgt het pensioen.

Rembrandt bekijkt zijn eigen werk. In Berlijn werd het tooneelstuk „Rembrandt voor de rechtbank" opgevoerd, bij welke gelegenheid reproducties van Rembrandt's schilderijen in den foyer werden opgehangen — Theodoor Loos, die de rol van onzen grooten schilder vervulde, bekijkt het zelfportret van zijn tijdelijken naamgenoot.

Blijf Gezond

het heele jaar

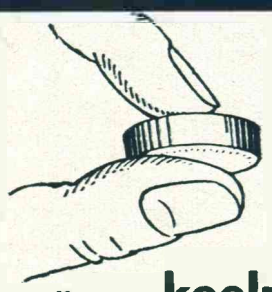

vrij van **keelpijn**
vrij van **influenza**
vrij van **infectie-ziekten**

FORMAMINT

De Keelontsmettende tabletten.

Verkrijgbaar in alle Apoth. en Drog. à Fl. 1.– per flesch

DOELMATIGE PUBLICATIE

VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG

VOOR UW ONDERNEMING

Houdt U aan het
BAYER-KRUIS!

BAYER

Als U een geneesmiddel koopt, weiger dan elk risico! Als men U Aspirin aanbiedt beneden den prijs, bedenk dan, dat men, waar men met den prijs knoeit, wellicht ook met het geneesmiddel heeft geknoeid. Weiger beslist Aspirin beneden den prijs of met geschonden verpakking! Let goed op het Bayerkruis en op den oranje band!

Uitsluitend verkrijgbaar in de oranjebandbuisjes van 20 tabl. 70 cts. en oranjezakjes van 2 tabl. à 10 cts.

PHILEMA

gevuld met 'n fluweelzachte Marcepain en Ananas.

RINGERS

Let op den naam!

DEZE WEEK

ƒ 1.65 3 JAAR GARANTIE ƒ 1.65

VON BURG

NOORDMOLENSTRAAT 45, HOEK TOLLENSSTRAAT

Bel op: 1-3-7-3-1

HET adres voor MAATKLEEDING

J. MILTENBURG

Prins Hendrikkade 138, R'dam

Betaling in overleg met cliënt

Een ieder zijn eigen beker

Bij aankoop van
1 tube Odol-tandpasta à 60 ct.
of 2 tuben Odol-tandpasta à 35 ct.
of 1 flacon Odol-mondwater
vanaf ƒ 1.25

één onbreekbare beker uitgevoerd in schitterende kleuren

gratis!

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde

BOOM's MAAGPOEDER

Alleen echt met den naam BOOM.
Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à ƒ 1.25 per doos.

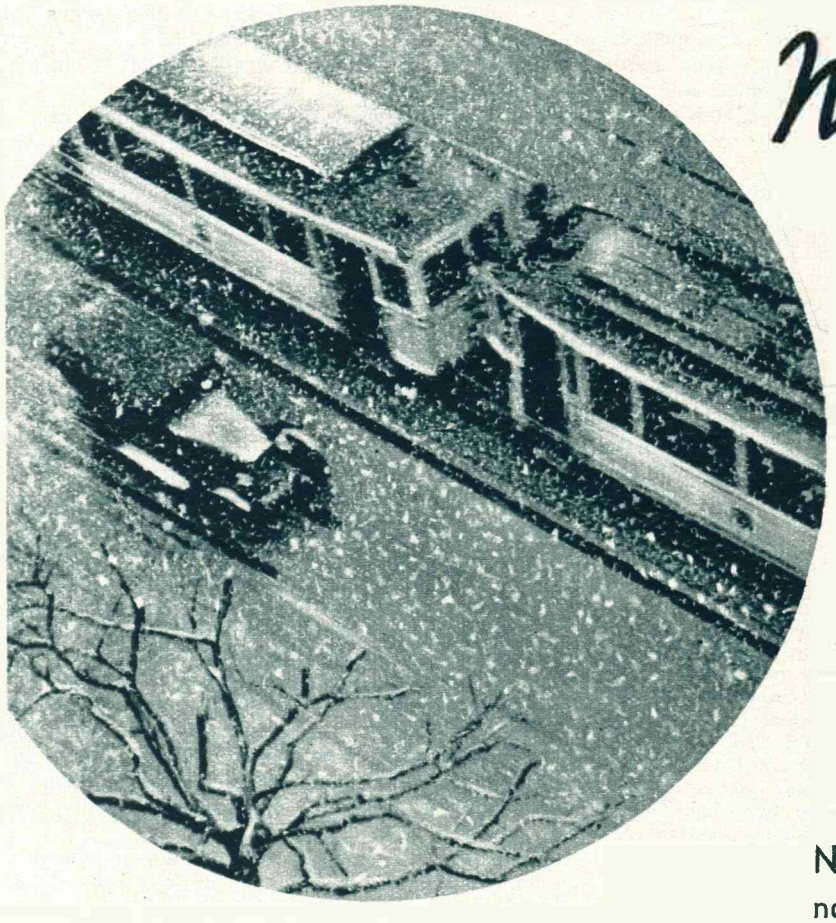

Nat en koud!

Dus nu NIVEA

Want dit weer, vandaag regen, morgen kou, dan weer wind of zon, vereischt een bijzondere bescherming van Uw huid. Neemt Uw voorzorgsmaatregelen. Wrijft, zoowel overdad vóór het uitgaan als 's avonds vóór het naar bed gaan, gezicht en handen in met Nivea. Uw huid blijft dan glad en soepel en krijgt dat zachte en verzorgde, wat ons zoo aangenaam opvalt.

Nivea is dag- en nachtcreme tegelijk.

Nivea: in doozen van 20 tot 90 Ct.
in tuben van 35 en 55 Ct.

BEIERSDORF N. V., Sarphatikade 3
AMSTERDAM-C.

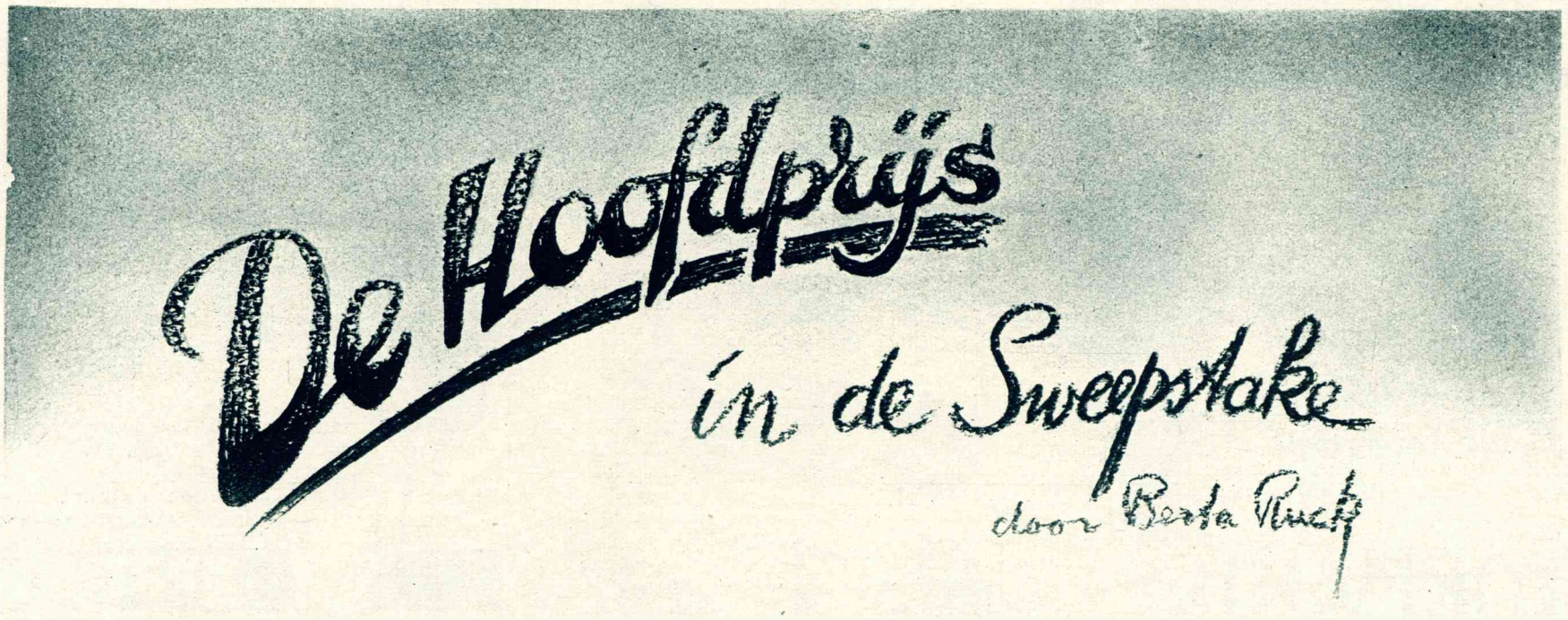

No. 12

Lady Brooklands vond het een merkwaardig geval, het gesprek van die twee in den groenen auto, maar zij zou het nog veel merkwaardiger gevonden hebben, als zij had kunnen afluisteren, wat juffrouw Morris nu tot den beroemden acteur-tooneeldirecteur zei.

„Maar, Leslie," pleitte zij, „wat heb ik daar nu aan? Alleen maar opkomen en zeggen: ja, meneer, en: ik weet 't niet, meneer, maar ik zal even vragen, en dan weer af — dat is toch niets?"

„Ik heb je vooruit gezegd, dat 't in de lengte niet zat, is 't wel?" antwoordde Trentham; hij bood haar een sigaret aan en lachte om haar ongedu dig: „nee merci" en de manier, waarop zij het hoofd schudde. „Als je je nu even kalm houdt, en zoet naar je peetoom luistert, die er tienmaal zooveel van weet als jij, dan zal ik je laten zien, dat 't wèl iets is...."

Vlug en duidelijk zette hij het haar uiteen.

„Nu knikt hij weer, en hij lacht," vervolgde lady Brooklands haar verslag. „Waar zouden ze 't toch over hebben, mevrouw Owen?"

„Juffrouw Morris heeft aan Ronnie verteld, dat sir Leslie Trentham ons een paar plaatsen wou aanbieden. Ze zitten zeker te bepraten, welken avond we gaan zullen."

„O juist. Wel prettig voor u, dat u overal met haar heen kunt! Of vindt u 't misschien te vermoeiend? Zou ze er over denken, zich aan 't hof te laten voorstellen, mevrouw Owen? Dat zou heerlijk zijn. Stel je voor, als ze een buiging maakt! Wat zou ze een last hebben met haar sleep en haar veeren!"

„Dat zou ze niet," sprak Evangeline haar kortaf tegen. „Ze kan buitengewoon met nieuwe kleeren overweg. Ze draagt ze beter dan jij of ik."

„Ja, haar toilet is me geweldig meegevallen. Je verloofde.... O pardon! Jullie zijn niet meer geëngageerd, hè? Cedric Hamble heeft me verteld, dat ze er allerafschuwelijkst uitzag, toen ze met jullie op Pantavon kwam. Je hebt wel eer van je werk! Met geld kan er natuurlijk heel wat bereikt worden... aan den buitenkant!"

„Die zoetsappige kattigheid van dat mensch is nog niet eens 't ergste," mokte Ronnie. „Maar 't is geen manier van doen, zooals haar hoed me in den weg zit.... ah, gelukkig!" Want nu had hij een beteren kijk op den auto van Trentham; nu zag hij beter die tengere meisjesgestalte in den eenvoudigen, duren sportmantel; het opgeheven, beweeglijke gezichtje, dat gretig luisterde, knikte. Hij zag ook een breeden schouder van Trentham, met den riem van den veldkijker er overheen, zijn hand, die omhoogging naar zijn hoed.

„Ah, daar komt ze aan, moeder. Juffrouw Morris komt terug."

„Brengt ze sir Leslie mee?.... Nee maar — dat is toch te erg. Ik had me er al zoo op gespitst, om hem mijn compliment te maken over zijn spel," riep lady Brooklands met die stem, die op de kleinste kleinigheden nadruk legde, om ze belangrijk te laten klinken. „Nee, ze heeft sir Leslie niet meegebracht!"

Pearl was de eenige, die dit betreurde — de Owens begroetten hun kleine Minnie Morris met niets dan dankbaarheid.

„U neemt me toch niet kwalijk, dat ik u alleen heb laten zitten?" verontschuldigde het meisje zich, één en al blijde levendigheid. Haar gezicht straalde, zij was bijna ademloos opgetogen. De reden van haar uitbundige stemming konden de Owens niet gissen. Zij wisten alleen, dat de waarde van den dag door haar persoonlijkheid weer was hersteld. „Luister! 't Is in orde met die plaatsen. We krijgen kaartjes voor een loge. En meneer Ronnie! — Sir Leslie het u gezien, en hij zegt, dat hij u nog kent uit den oorlog, en hij zou u dolgraag nog es een keertje spreken.... U begrijpt natuurlijk wel, dat ik 'm nou maar niet meegebracht heb, is 't niet?"

„Ja natuurlijk, natuurlijk!" riep het gezelschap zonder aarzeling. Alleen Pearl Brooklands dacht: „Echt een handige zet. Hoe weet zoo'n wicht, dat de menschen, die niets begrijpen, alles toegeven, als je maar stevig genoeg zegt: U begrijpt natuurlijk wel....?"

„Wat ziet mevrouw Owen bleek! Weet u wat we doen? Stapt u maar es uit, en gaat u maar es met mij mee. Ik heb ontdekt, waar je 't lekkerste koppie thee van de heele Derby ken krijgen" — en Minnie nam mevrouw Owen bij den arm. Evangeline en de majoor volgden als kinderen. Een paar seconden later was Ronnie bij hen in 't gedrang voor een tent van gestreept zeildoek, waarvóór en waarin een aantal mannen met witte jasjes druk bezig waren met het ronddienen van thee en broodjes.

„Niets is zoo goed als een lekkere kop thee, als je moe bent," zei Ronnie, en bij zichzelf zei hij, dat die eenvoudige verversching iets weg had van Minnie's eigen frischheid en natuurlijkheid.

Een woord van iemand in de nabijheid drong door zijn harnas heen: „Melk, Bert!"

„Over melk gesproken, meneer Ronnie" — Minnie toonde een guitig kuiltje in iedere wang — „sinds ik u dat verteld heb van dien jongen van me met dien melkwagen, is er zeker een pak van uw hart hè?.... U zee toch, dat u geen man met me kon zien praten, of u was bang, dat 't om me geld te doen was?"

„Heb *ik* dat gezegd?" Ronnie keek verontwaardigd op haar neer, maar zag enkel den bol van haar hoed, want zij hield het hoofd gebogen. Zij, kon *zij* beweren, dat iemand zooiets denken kon — dat de mannen alleen op haar geld uit waren? Dorst zij te beweren, dat Ronnie zooiets gezegd had?

„Ja ja, heet u 't me maar liegen! 't Is echt waar, meneer Ronnie. Toe die bedelbrieven kwammen bent u er al over begonnen, dat die nog niet half zoo gevaarlijk waren as de levende mannen, de gelukzoekers in persoon." Juffrouw Morris sprak zoo zacht, dat alleen de gefolterde Ronnie het hooren kon. Den gefolterden Ronnie helpen, dat ging niet; dan had hij maar niet moeten lachen tegen die draak van een Pearl. „U denkt zeker, dat ik daar zoo maar in zou loopen."

Schijnbaar onverschillig vertelde Ronnie haar, dat er veel te veel meisjes inliepen; sommigen zelfs met open oogen.

„Ken u makkelijk zeggen! Zeker omdat sommige meisjes liever gelukkig zijn met 'n flinken kerel, al hapert er wat an, dan dat ze zich dood ergeren aan zoo'n mallen kwast met niks dan verbeelding, waar niks mee te beleven is."

„Denkt u soms, dat zoo'n meisje met zoo'n zoogenaamden flinken kerel erg gelukkig wordt?" vroeg Ronnie op zeer kalmen toon, maar met een vreemde glinstering in zijn oogen. „Wij advocaten weten veel te goed, dat die charmante jongens heelemaal niet charmant meer zijn, als ze 't geld te pakken hebben."

„Nou, dan mag u wel blij zijn, dat uw cliënt een netten eerlijken jongen an de hand hèt, die al om me liep, voor ik 'n rooien duit in de wereld bezat," betoogde juffrouw Morris vriendelijk, al hield zij haar adem in. Want weer hadden twee blikken elkaar getroffen, met een glinstering als van gekruiste zwaarden.

„En die jongen van me had wel an iederen vinger 'n meisje kennen krijgen. Ze stonden met rijtjes voor de hekkies, met zulke lange nekken, om te luisteren, wie 'm 't eerst hoorde.... Nee hoor, wees maar niet bang dat ik weer mellek ga roepen, meneer Ronnie. Nou, ieder ze eigen smaak. Hij hèt altijd zin in mijn gehad..."

„Hoera! Daar is de thee!"

„Dank u," prevelde de kellner, terwijl hij zonder op te kijken de halve kroon in den zak stak, die Ronnie hem gaf.

„Nee, meneer Ronnie — da's voor mijn...."

Maar de blik onder Ronnie's gefronste wenkbrauwen zei klemmend, dat de thee van zijn familie niet betaald zou worden door zoo'n martelende heks.

Toen Minima twee volle kopjes thee aannam,

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE. De verarmde familie Owen, de majoor, zijn vrouw, Ronnie de zoon en Evangeline de dochter, leven met Margaret de keukenmeid en Minnie het tweede meisje op „Bringwyn", een vervallen landgoed. De Sweepstake is op komst; allen hebben een lot en men leeft in spanning. Door de radio hoort de familie het verslag van de race en dan blijkt, dat het tweede meisje den hoofdprijs heeft gewonnen. Minnie's hoogste verlangen blijkt te zijn als betalend logé in den familiekring der Owens te worden opgenomen. Hetgeen haar wordt toegestaan. Bij het eerste bezoek van de Owens aan de familie Hamble, met wier zoon Cedric Evangeline verloofd is, brengt Minnie de aanwezigen door haar gedrag telkens in angst. Zij is ook de oorzaak, dat Evangeline dien middag haar verloving verbreekt. Haar geld laat Minnie beheeren door de firma, waar Ronnie bij in dienst is. Nadat de moeder van Cedric, uit wraak, tevergeefs heeft geprobeerd Minnie van diefstal te beschuldigen, brengt het dienstmeisje een bezoek aan de woning van sir Leslie Trentham in Londen. Daar blijken haar waar beroep en haar ware naam. Ronnie evenwel begint argwaan te krijgen en wordt jaloersch.

morste zij thee op beide schoteltjes. Onzinnig, dat zij zich zoo zenuwachtig voelde, prikkelig, bang dat zij zich afschuwelijk had misdragen.

„Nee! Hij moet 't maar hebben. Hij verdient 't, en hij vraagt er om," sprak zij zichzelf moed in. „Alles op zijn tijd. Ik heb 't nog nooit zoo heerlijk gevonden, om iemand jaloersch te maken. Ik ga 't nog een beetje aanschroeven. Wat voel ik me sterk, nu Leslie dat beloofd heeft! Wat een geluk, dat allemaal bij elkaar, en net op de Derby!"

En nu was er weer een Derby voorbij. Zij maakten aanstalten, om heen te gaan. De politie gaf nieuwe blijken van haar tact. Auto's, bussen, vrachtauto's, rijtuigen, motorfietsen en venterskarren namen den terugweg naar Londen.

Toen haar auto zijn plaats had in den stadwaartschen stoet, kon juffrouw Morris, overprikkeld door twee gistende omstandigheden in haar leven, niet nalaten, haar verkapte schermutseling met Ronnie Owen te hervatten. Zoo lang wou zij hem prikken, tot zijn beschuttende onverschilligheid hem begaf!

„Me galant heeft groot gelijk gehad verleden jaar, toe we na de Derby met 't ponywagentje na huis reden. Je mot es opletten, zei-die, hoe meer ruimte d'r in een auto is, hoe minder menschen d'r in zitten. Kijk u die prachtige wagen vóór ons maar es — 't lijkt wel 'n station — en d'r zit niks in dan 'n opgeschilderde ouwe vrijster, met 'n hondje op d'r schoot. En daar dat kleine karretje is 'n echte vleeschwagen — vader en moeder en oom en tante en alle vijf de kinderen, en dan opoe nog met de baby op d'r schoot. Over me galant gesproken" — door haar succes overmoedig bleef Minnie uitweiden over de verloving, die zij gebouwd had op den dagelijkschen aanblik van een melkbezorger in „haar pension" — „ik wou u toch es iets vragen, meneer Ronnie." Dit moest de nijpende schroef worden. „Ik zou wel es willen weten, wat nou eigelijk de beste manier zou zijn, om uit te kijken naar een echte goeie melkzaak, voor as ik getrouwd bin." Dit idee was juist in haar opgekomen. Haar woorden hinderden haarzelf, maar wat deed het er toe, als ze dien Ronnie kon striemen, die daar oogenschijnlijk zoo bedaard en op zijn gemak tegenover haar zat, en als ze hem maar altijd bij zich kon hebben? „Een mooie melkzaak voor meneer en mevrouw Ik — vindt u dat geen idee?"

„Ja zeker," zei Ronnie kort. „Heel goed idee. Ik zal er natuurlijk graag eens met u over praten, juffrouw Morris, als ik weer terug ben uit Wales."

Zijn moeder riep uit: „Maar jongen! Dacht je weer naar huis te gaan?"

„Ik ga morgen, moeder," zei Ronnie vastberaden, en hij keek niet eens naar het meisje, dat dit zichzelf had aangedaan. „Ik moet oom over zaken spreken."

DRIE-EN-TWINTIGSTE HOOFDSTUK
ONVOORZIENE VERANDERINGEN.

De volgende onverwachte gebeurtenis voor de Owens was deze: hun Minnie liet hen in den steek.

Zoo noemden zij het ten minste. En practisch kwam het er op neer.

Na dien dag van de Derby begon zij hen te verwaarloozen.

Zij, die met hen naar Londen gekomen was, als hun beschermelinge en als hun gastvrouw tegelijk, ging kalm alleen uit, en liet hen het grootste deel van den dag aan hun lot over. Vijfentwintig pond per week had zij mevrouw Owen willen betalen voor haar hulp en bescherming — maar welke hulp en bescherming vroeg zij nu nog?

Dit was haar dag:

Zij ontbeet in het hotel met majoor en mevrouw Owen en Evangeline (want Ronnie was teruggekeerd naar de wildernis en naar zijn kantoor). Heel dikwijls had juffrouw Morris aan de ontbijttafel haar nette hoedje al op, en lagen haar handschoenen en taschje naast haar bord. Zij scheen zich weer thuis te voelen met haar aangenomen familie. Zij hield hen aangenaam bezig met haar gewone gezellige opmerkingen over den inhoud van het ochtendblad — een wereldvlucht, het huwelijk van een filmster, den koers van het pond en een „schitterende" foto van den prins van Wales. En dan sprong zij plotseling op, en riep: „Dag allemaal! Veel plezier zoolang. Ik ga foetsjie!"

„Waarheen?" vroegen de blikken (en alleen de blikken) van haar zelfgekozen voogden.

Maar geen woord werd er ten antwoord op die vraag gerept. Zonder den minsten uitleg verdween zij voor de morgenuren. Oude kennissen van de Owens, die zij in Londen hadden opgezocht, vroegen al: „Hoe zit 't met die jongedame, die de Sweep gewonnen heeft? Waarom komt die nooit mee? Waarom stoppen jullie haar zoo weg?"

„Wij stoppen haar niet weg. Ze stopt zichzelf weg. Wij hebben er geen flauw idee van, wat onze Minnie van kwart over negen tot de lunch uitvoert."

Want tegen de lunch kwam Minnie weer te voorschijn, zonder zich uit te laten over hetgeen haar had opgehouden, of over de oorzaak, dat zij er wat moe uitzag. Zij bracht altijd een uitstekenden eetlust mee. Maar vóór tweeën verliet zij hen gewoonlijk weer. „Drinken jullie maar kalm je koffie op. Ik kan gauw eten. Mag ik vast opstaan? Amuseer u hoor — tot ziens!"

Weg was Minnie — en zij iet zich dien middag niet meer zien. Geen ochtend en geen middag was zij vrij voor een toer of een wandeling. Soms kwam zij om zes uur terug, soms ook later, maar steeds was zij doodmoe, hongerig en geheimzinnig. Na het eten ging zij meestal vroeg naar bed, of ten minste, zij bracht den avond op haar eigen kamer door. Soms ging zij na het diner weer uit, en kwam dan bleek terug, enkel oogen — maar even opgewekt. En nooit een woord over de wijze, waarop zij haar tijd besteedde.

„Wat zou dat kind toch in 's hemelsnaam uitvoeren?" vroeg de majoor, op zijn grijzen knevel kauwend.

„Ik kan 't me echt niet indenken, Robert. In ieder geval geen kwaad. Ze heeft haar „galant". Maar 't lijkt me niet waarschijnlijk, dat ze van half tien 's morgens tot één uur bij hem is! Wie weet rijdt ze wel met hem mee op zijn melkwagen. Of misschien zijn ze meubels aan 't koopen. Maar waarom brengt ze hem dan nooit eens mee, om te lunchen, en waarom stelt ze hem niet aan ons voor? Ik weet wel zeker, dat hij nog nooit in 't hotel geweest is, zoolang wij hier zijn. En ze komt hier zoowat alleen om te slapen, en ze geeft dit adres op om pakjes te laten bezorgen. 't Is heel eigenaardig. Ik ben er echt niet heelemaal gerust op, Angy...."

„Waarom niet, moeder? Negen van de tien menschen zullen jaloersch zijn op 't leventje, dat wij hebben. Ze laat ons hier vrij wonen, ze geeft het personeel fooien, om voor ons te zorgen, en ze laat den auto aan ons over — — die haar aardig wat kost. En zij schiet weg in een oude taxi, terwijl wij als prinsen overal heen rijden, en meer geld hebben, dan we ooit bij elkaar hebben gezien! Alleen om zoo'n beetje voor berenleider te spelen — voor zoo'n eigenaardig leuk klein beertje, dat we niet eens hoèven te leiden!"

„Ik vind 't anders heelemaal niet prettig op die manier."

„Maar, vader, denk u eens in, hoeveel anders we 't hadden kunnen hebben! Stel u eens voor wat een beslommeringen we gehad hadden, als ze naar 't hof had gewild, zooals Pearl dacht, en officieel 't seizoen had willen meemaken!"

„Ja — ze had hier wel massa's vrienden binnen kunnen halen, Carry, en we hadden onzen hals wel kunnen breken over de kratten met leege flesschen. Dus we mogen nog blij zijn...."

„Ze vraagt nog niet eens haar eigen verloofde," zei mevrouw Owen op klagenden toon. „Ik zou dien melkman van Minnie dolgraag eens zien."

„Dat komt wel, moeder. Als Ronnie terug is, begint hij aan die kwestie van die melkzaak. Dan trouwt Minnie met haar Kloris, dan koopen we van haar kostgeld huwelijkscadeaux, vooral erge schitterende dingen, en ik word bruidsmeisje. Vader geeft de bruid weg, en u speelt voor mama van de bruid, en u huilt als ze haar hoed opzet om weg te gaan. En dan krijgen we later een uitnoodiging, om naar de model-boerderij te komen kijken...."

„Maar ik begrijp niet, dat Minnie ons niets vertelt!"

Ver van hier.

Een Chineesche jonk op de Yangtze Kian, met het vreemde, van lange reepen gevlochten zeil.

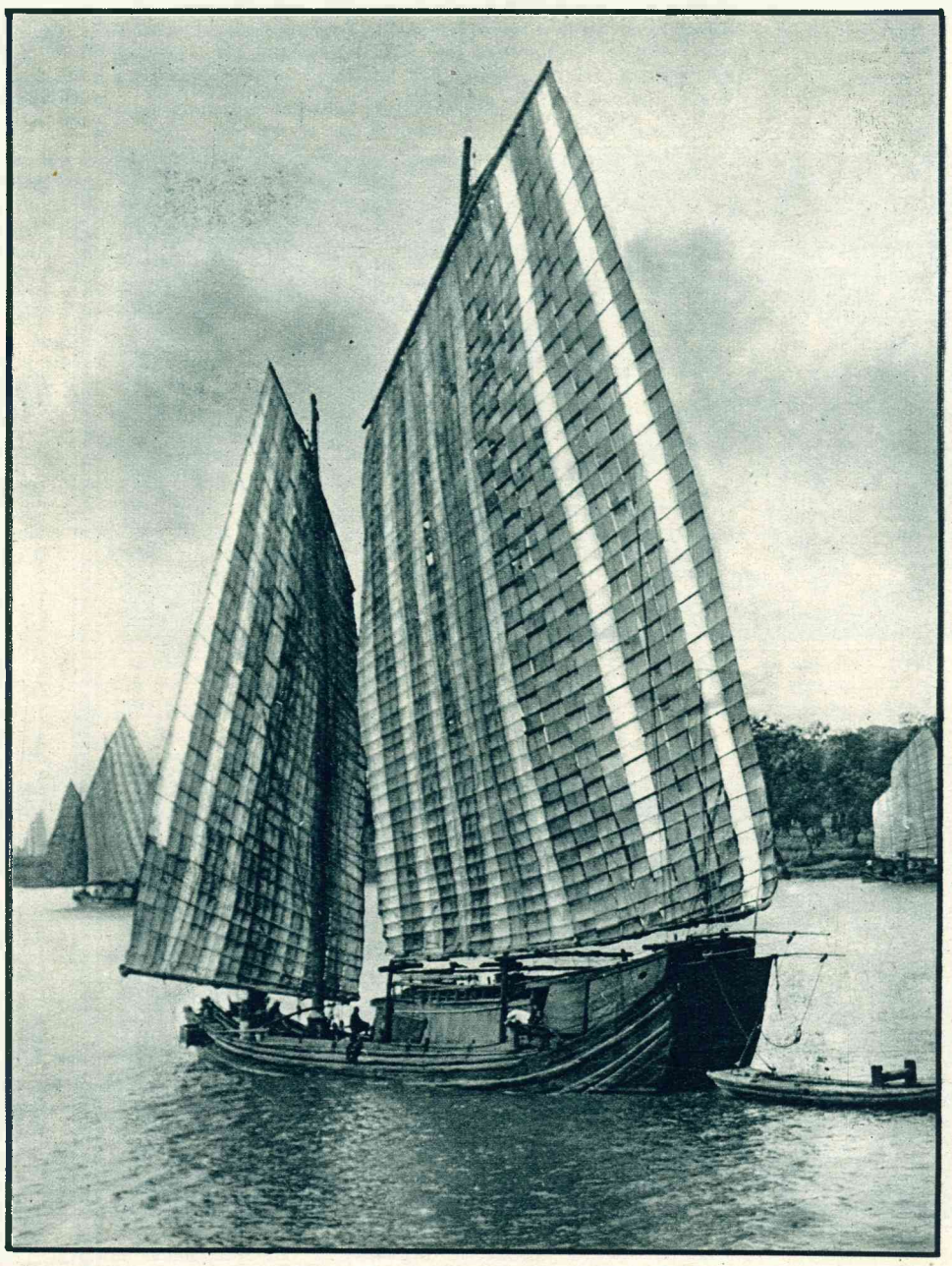

Over de verbluffende **uitwerking** bepaald **verwonderd.**

Oneffenheden en vetpuistjes verdwijnen direct bij het gebruik. Aldus schrijft ons Mevrouw H. G. te P. Zulke beoordeelingen bewijzen meer dan eigen lof. Scherk Face Lotion verwijdert vetpuistjes en andere gebreken van de teint, verlevendigt en spant de huid en beschermt haar tegen ouderdomsverschijnselen ● Per flacon 0.80, 1.30, 2.35, 4.90 ● Wie een 15 ct. postzegel stuurt aan S. Blindeman & Co., v. Baerlestr. 89, Amsterdam, ontvangt een proef. Verzoeke echter nauwkeurige opgave van adres.

Scherk Face Lotion

Verjongt de teint

En dan nog iets. U hebt beslist reeds vaak naar een goede soort poeder gezocht. Laat U een Mystikum poeder — het beroemde Scherk Poeder — toonen.

SCHERK
PARIS — NEW YORK

Neem nu zelf eens 'n proef!

U kunt U met eigen oogen ervan overtuigen, hoe **PASTOL** in korten tijd Uw tanden parelblank maakt. Neem de proef. Die zegt U alles en kost U niets. Wij zenden U gaarne gratis 'n monster. Dat PASTOL bovendien de tanden gezond houdt en gaaf, zult U spoedig ondervinden bij geregeld gebruik!

Doos 20 en 35 ct.
Tube 35 en 60 ct.

Een benijdenswaardig teint

Door gemakkelijke methode . . .

Ook al bent U tevreden over Uw huid, ook al is Uw huid nog zoo slecht: Radox zal Uw teint verbeteren.
Radox maakt namelijk in water zuurstof vrij, welke doordringt onder de huid, waar de kliertjes liggen die vetdeeltjes afscheiden, en de huid de frischheid en soepelheid der jeugd geven.
Zelfs het beste teint lijdt door onzuiverheden, die in de poriën dringen, crêmes, poeders etc. Bij verstopte poriën kunnen de kliertjes niet meer behoorlijk functionneeren, waardoor de huid ziekelijk wordt en onfrisch, vlekken en puistjes ontstaan. Water en zeep kunnen dit niet voldoende reinigen. Alleen zuurstof kan de verstopte poriën openen en zuiveren en doordringen tot de onderhuidsche weefsels, welke zij verfrischt en versterkt.
Wanneer U dus steeds wanneer ge het gezicht wascht wat Radox door het water mengt, zal de vrijgekomen, geneeskrachtige zuurstof niet alleen alle puistjes etc. verwijderen; Uw geheele huid wordt verjongd en verfrischt. Een zacht, blozend teint zal U een sieraad worden, dat iedereen U benijdt.
Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu **75 cts.** per pak (omzetbelasting inbegrepen)

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209 Amsterdam-C.

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

Te Zierikzee heeft de Rijkskweekschool voor Onderwijzers en Onderwijzeressen groot succes geoogst met het door haren directeur geschreven en geënsceneerde Schouwsche folkloristische spel: Viking, ik hou van jou. Op onze foto ziet men de zeemeermin uit de legende van Westen-Schouwen levend gevangen en ten tooneele gebracht.

Het wapen van Schouwen in levende beelden, slotscène van het Schouwsche folkloristische spel: Viking, ik hou van jou.

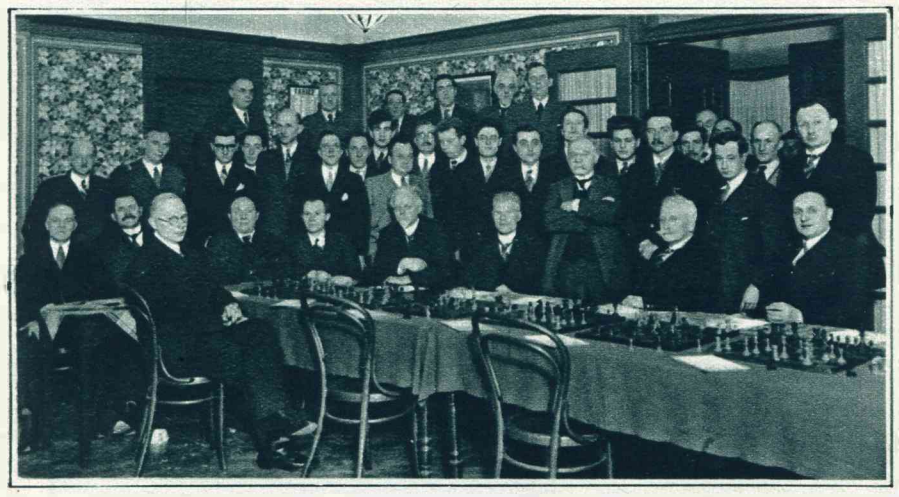

De Zeeuwsche schaakclub organiseerde Zaterdagavond in het clublokaal „De Eendracht" een schaakdemonstratie tegen den Weenschen schaakmeester Hans Kmoch.

Sinds onze laatste opgave keerden wij, te zamen met onze zusterbladen, tengevolge onzer

GRATIS
ONGEVALLENVERZEKERING

de volgende bedragen uit aan:

Wed. W. J. Klein Leunk, Poststeeg 14, Lochem	*f*	300.—
Wed. J. L. Oversteegen, J. Evertsenstr. 79 (II), A'dam	„	600.—
Wed. J. Klabbers, Varenstraat 26, Eindhoven	„	250.—
Wed. P. de Bie, Boschdijk 321, Eindhoven	„	300.—
J. Reyngoudt, J. v. Effenstraat 131, Rotterdam	„	30.—
J. Jansen, Frederikstraat 68, Rotterdam	„	30.—
L. v. Dorselaere, Dorpstraat C 155, Nieuw Namen Z.	„	30.—
J. de Later, Westmolenstraat 25 c, Schiedam	„	30.—
C. Kluijtmans, Puttershoekschestraat 61a, Schiedam	„	10.—
A. v. Erk, Dorpstraat 110, Moercapelle	„	30.—
J. Smits, Singel 261, Dordrecht	„	30.—
J. Lamb, v. d. Schellingstraat 10, Rotterdam	„	15.—
A. v. Asperen, 2e Balsemienstraat 32 a, Rotterdam	„	30.—
J. Huigens, Millinxstraat 186, Rotterdam	„	15.—
C. Philippus, Zoutziederstraat 47 a, Rotterdam	„	15.—
R. den Hartog, Rozenburgstraat 43, Rotterdam	„	30.—
G. Wapenaar, Hoogstraat 130, Vlaardingen	„	30.—
P. de Boer, Dijkstraat 22, Vlissingen	„	5.—
Mej. A. E. de Vroedt, Rulstraat 69, Rotterdam	„	30.—
W. van Wensveen, Meiendaal 55 a, Rotterdam	„	30.—
L. van Es, Middelburg 29 b, Reeuwijk	„	30.—
J. H. Meyer, Boekhorststraat 13, Rotterdam	„	30.—
Mevr. A. C. Ribbink, Oostzeedijk 213, Rotterdam	„	30.—
P. Schreuders, B 49, Kedichem	„	30.—
K. W. Kooistra, Mathenesserstraat 84, Rotterdam	„	30.—
Wed. G. Kivits, Maaskantje C 213, Michielsgestel	„	250.—
C. Sweers, Sloterdijk B 110, Amsterdam W.	„	5.—
H. J. Derks, Dwarsstraat 11, Geldrop	„	100.—
Wed. J. J. Ritt, Kerkstraat 125, Horst	„	500.—
J. Nijssen, Maasstraat 62, Dordrecht	„	10.—
	f	2855.—
Vorig totaal bedrag	„	301206.—
Nieuw totaal	*f*	304061.—

Op reis door Nederland.

Een gezellig oud plekje te Heerenveen met het smalle Heerenwalsterbrugje over de Engelenvaart. Het typische bruggetje is zeer in verval, en daar er steeds discussie over het onderhoud is tusschen de Provinciale Staten en de gemeenten in de omgeving, wordt er niets aan gedaan. Het verkeer kan niet over de brug en moet daardoor steeds een grooten omweg maken.

„Vraagt u er haar dan naar!"

„Ik dring me niet op," protesteerde mevrouw Owen verontwaardigd, want zij was één van die menschen, die zich uit principe nooit met iets bemoeien willen — en toch zoo vaak het vertrouwen van anders terughoudende menschen genieten. Maar niet van Minnie Morris. „Dat kan een meisje van haar eigen leeftijd beter doen. Vraag jij maar eens, kind...."

Evangeline had een beetje schrik voor den ontastbaren, onzichtbaren muur van stilzwijgendheid, waarachter hun vriendinnetje, oppervlakkig zoo spraakzaam, zich verschool.

„Vader, vindt u 't uw plicht niet, om er met Minnie over te spreken?"

„Mijn plicht? Geen kwestie van. We kunnen er ons geen van allen mee bemoeien — behalve Ronnie misschien...."

Ronnie echter, die de kwestie van haar correspondentie practisch had opgelost, en een betrouwbaren makelaar gevonden had, scheen geen haast te hebben, om terug te komen en nieuwe plichten op zich te nemen.

Zijn ouders en zijn zuster schikten zich in het gebruik der hotelkamers en van den auto, betaald door een meisje, dat zelf zoo weinig gebruik maakte van die gemakken. Evangeline vond nieuwe vriendinnen, bezocht musea, teekende en begon haar nieuwe leventje te genieten. De majoor en mevrouw Owen reden met den wagen naar alle bloemkweekerijen in den omtrek van Londen, en edelweis, primula's en Chineesche bloemheesters boeiden hun belangstelling. Voor hen was de groote verandering neergeslagen tot een kans, om de tuinen van Bringwyn te verfraaien.

En hoe voelde Ronnie zich, daar ginds op Bringwyn?

Hij had ontdekt, dat een mensch na de Verandering terug kan keeren naar een oude plek, waar nooit iets gebeurd is, en bevinden, dat toch niets meer hetzelfde is, ooit hetzelfde kan zijn.

De dagelijksche ronde van den arbeid, de tocht op zijn trouwe motorfiets van zijn eenzame huis naar het kantoor van zijn oom in het provinciestadje, leek hem nu geen tredmolen meer. En dit kwam hierdoor: Hij had besloten, dit niet zijn heele leven zoo te laten doorgaan. Hij wist al een weg, om vrij te komen van dat baantje en van het kleinsteedsche zakenleventje. De Londensche agenten van G. Owen en Zonen hadden hem tijdens zijn verblijf in de stad al gepolst, of hij in de plaats zou willen treden van een veelbelovend jong lid der firma, dat in 't najaar naar 't buitenland ging. Ronnie was daar met graagte op ingegaan — hiermee, vond hij, was de vrij noodlottige vergissing, dat hij met zijn familie mee was gegaan naar stad, om Minnie Asschepoes haar intree in de groote wereld te zien doen, goedgemaakt.

Hij zag het feit, het ongelooflijke feit, onder de oogen, dat hij uit zijn evenwicht was geslagen door dat zonderlinge, onbegrijpelijke, pasrijke, pasdeftige, onmogelijke, boeiende kleine volkskind. Totaal mis was de theorie, dat hij haar aantrekkelijkheid (hier het eerst ondervonden) vergeten zou, zoodra hij ruime keuze had wat vrouwelijken omgang betrof.

Die vriendinnetjes van zijn kameraad, Dick Ryder — wat waren ze eigenlijk in vergelijking met de pittige, frissche natuurlijkheid van die kleine Minnie? Flauw. Gekunsteld. Kasbloemetjes. Pearl? Dat was nog de meest verbazingwekkende verandering: Pearl had haar eigen beeld, dat hij in zich bewaard en gekoesterd had, verwoest. Er hing nu niet de flauwste herinnering aan haar meer in het schuurtje, waarin hij zijn motorfiets opknapte, of in de tuinen, of op Ronnie's kamer, met de ingelijste schoolportretten en het rijtje zilveren bekers. Aan wien zou de glans van zilver hem altijd herinneren? Ja, voor zoover het Ronnie betrof wischte de persoonlijkheid van Minnie Morris al het vroegere uit.

Aangezien dit zoo was, moest hij nu beslissen, wat hij los zou laten — iedere gedachte aan het meisje, of de zorg voor het geld van het meisje.

Wat men nooit gehad heeft, en niet kan hopen ooit te krijgen, kan men niet loslaten; en het meisje was niet eens hier, om los te laten. Helaas.

Dit hield de eenzame vrijgezel zichzelf voor op een dier prachtige avonden, die volgen kunnen op de regenachtigste dagen, een avond vol koele, geurige, rijk-gouden oogenblikken, die in het voorbijgaan vroegen, met de juiste persoon te worden doorgebracht.

Alleen, met de pijp tusschen de tanden en de handen diep in de zakken van dat oude zwarte jasje, liep Ronnie, na zich snel door zijn eenzamen maaltijd te hebben heengewerkt, door de glazen deuren de veranda op, waar Minnie in botsing was gekomen met mevrouw Hamble en de politie; en diep ademde hij de vochtige, kruidige avondlucht in.

Als de juiste persoon eens met hem mee had kunnen wandelen door de dicht begroeide laan! Wat zouden zij een massa te bepraten gehad hebben — of nee. Het zou zonder woorden zijn uitgesproken. Er was misschien niets anders gezegd dan: „Wat ruikt alles heerlijk na zoo'n regen!" of „Pas op, liefste, trap niet op dien kikker!" En zij sprak misschien: „Kijk, de maan, vlak boven het huis...." Als 't Minnie was, zou ze dat woord huis met zoo'n eigenaardige ui uitspreken....

Hij moest in 't vervolg maar bij haar vandaan blijven; maar niet teruggaan naar Londen. Iemand anders zoeken — een verstandigen bedaagden heer — om als haar raadsman op te treden. Ze moesten allebei weg, 't meisje en 't geld. Weg, voorgoed.... En weg moest dat gevoel, dat het al een jaar geleden was, sinds hij dat kleine, teere, levendige, brutale gezichtje gezien had — want het was nog maar pas een goede week geleden. En weg met die gedachten aan haar....

Hij ging het pad om het huis langs. Nu was hij bij het venster van de bijkeuken, waardoor hij eens gekeken had naar Minnie, die lepels zat te poetsen en „Hier overstappen naar 't geluk" neuriede. Wie had dien middag, toen hij haar het theeschepje overhandigde, kunnen droomen, dat zij zulke veranderingen zou brengen in hun leven? De grootste verandering in zijn leven.... maar overstappen naar 't geluk was het niet.

Hij keek het holle steenen vertrek binnen. Weer scheen daar flauw op te stralen een bleek bloesemgezicht onder een verkreukelde muts. Door brilleglazen heen schitterden twee oogen Ronnie toe, oogen die donkerblauwe bronnen van aantrekkingskracht waren.

„Ik vind je een schat," riep Ronnie uit met zachte stem. „Je bènt een schat. Een echte schat."

Hij wist niet, dat hij het luidop gezegd had, vóór hij de geduldige stem hoorde van Minnie's opvolgster, Anne Hilton, die door de keukendeur had gekeken en den donkeren omtrek van Ronnie's hoofd en schouders had zien afsteken tegen den bruingouden hemel boven de heesters, en die nu vroeg: „Meneer? Moest u wat hebben, meneer Ronnie?"

„Nee niets, dank je," zei Ronnie. „Niets hoor. Wel te rusten."

„Wel te rusten, meneer."

(Wordt vervolgd)

Arnemuidensche visschers: de waterkant trekt hen, ook al varen ze zelf niet meer.

Als de mailboot binnenkomt: de dagelijks terugkeerende bedrijvigheid op den ponton der maatschappij „Zeeland" te Vlissingen.

Typische huisjes langs het oude haventje.

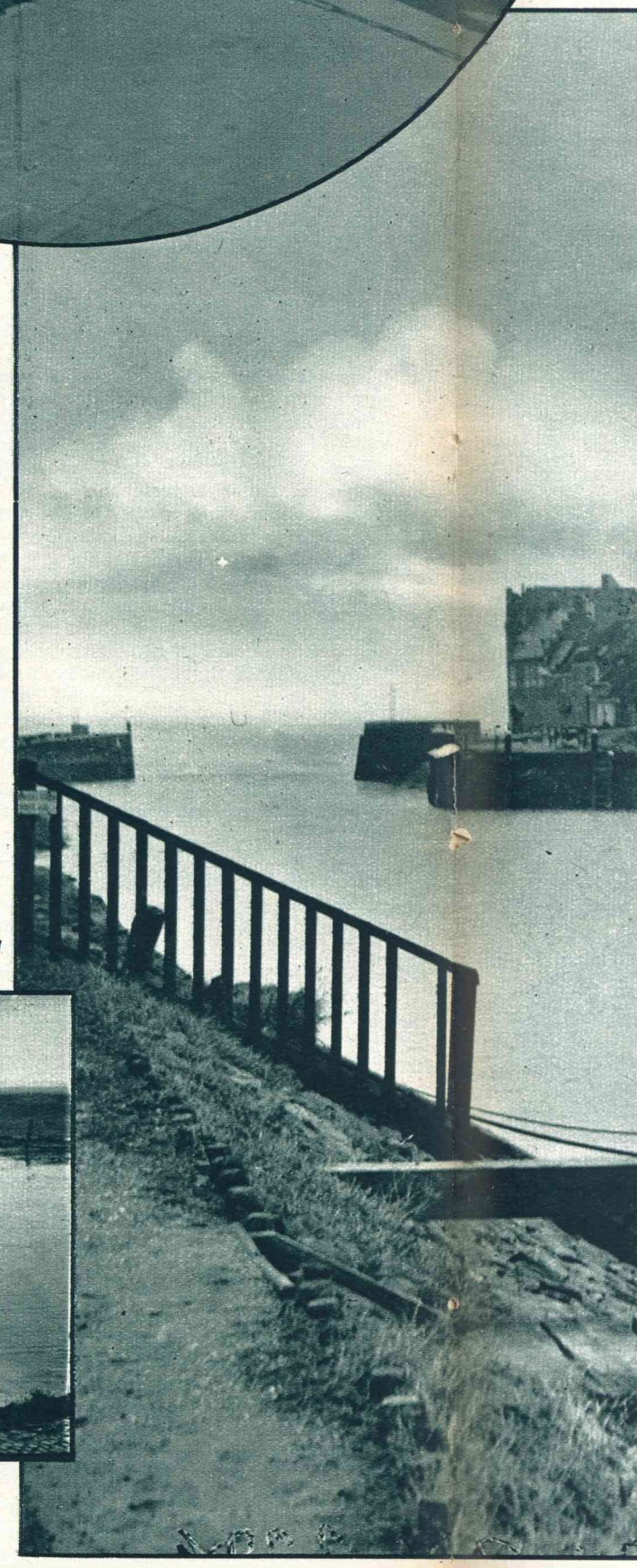

Rust in de oude, schilderachtig omzoomde haven van Veere.

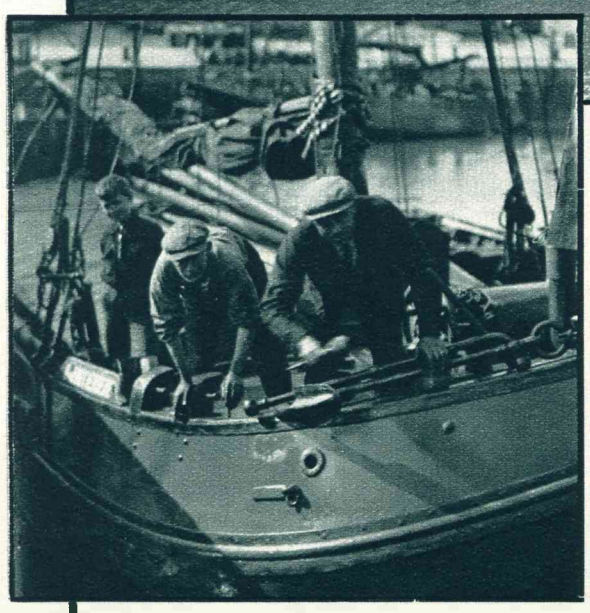

Het schip wordt opgekalefaterd; tafereeltje in de haven van Ierseke.

Mosselschuiten meren aan de Isabellasluis onder Philippine.

Een levendig gezicht levert altijd de Vlissingsche visschershaven op, wanneer er de vele vaartuigen in lange, drie-, vierdubbele rijen liggen gemeerd.

En dit is het schilderachtig bedrijf van den verkoop der versche visch, zooals men het dadelijk na den terugkeer der visschers langs de Vlissingsche visschershaven kan zien.

Langs den Waterkant

VROUWENLEVEN

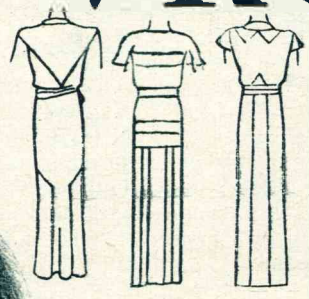

633. *Japon van marocain met wijde gedrapeerde bovenmouw, puntige ceintuur en koordsluiting bij hals en taille.*

612. *Japon van gemengde wollen stof met doorgestoken das en lakceintuur.*

625. *Japon van crêpe armur met linnen kraagje en manchetten en metalen knoopen gegarneerd.*

Ons eerste model, van marocain, heeft 'n zeer wijde gedrapeerde bovenmouw en 'n breed tot op de mouw doorloopend schouderstuk. De rok heeft 'n puntceintuur en klokkende zijstukken, terwijl de garneering verder nog bestaat uit 'n koordsluiting aan hals en ceintuur.

Voor deze japon heeft men 3 M. stof noodig van 1.30 M. breedte.

Ons tweede model is bizonder geschikt voor jeugdige slanke figuurtjes. Het schouderstuk, van boven gedrapeerd, loopt door over de lange nauwsluitende mouwen. De lijnen van het heupstuk sluiten zich aan bij die van de taille, welke als garneering overigens slechts een doorgestoken das heeft en 'n lakceintuur.

Voor deze japon heeft men 3 M. stof noodig van 1.40 M. breedte.

De derde hierbij afgebeelde japon is er een van het genre kostschooljurk. Ondanks of misschien meer om zijn eenvoud maakt dat toiletje een eleganten indruk.

De japon werd ontworpen in crêpe armur. Kraagje en manchetten zijn van linnen, wat, zoo men weet, ook zeer modern is. De coupe is uitstekend verzorgd zonder iets af te doen aan den eenvoud van het geheel.

Men heeft voor deze japon 3 M. stof noodig van 1.40 M. breedte.

PAULA DEROSE.

Van alle in deze rubriek afgebeelde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde", zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 35 ct. voor mantels en japonnen en van 20 cents voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleeding. — Bij bestelling vooral opgeven de gewenschte maat: 42, 44, 46 of 48. Voor blouses zijn alleen voorradig de maten 40, 42, 44 en 46.

Voor den Middag

Over het algemeen hebben de moderne namiddagjaponnen slechts weinig garneering. Ze zijn alle meer of min eenvoudig; soms hebben ze ter versiering enkel 'n plat rond kraagje en 'n paar manchetten, zoodat ze aan de uniform van 'n kostschoolmeisje doen denken.

Bij de kragen en jabots, die we ter completeering en variatie van de namiddagjaponnen kennen, worden nu ook nog, door de Parijsche modehuizen, groote plastrons gelanceerd, welke geheel apart op de japon worden gedragen. Zoo heeft het modehuis Bruyère een plastron ontworpen, dat de geheele breedte van het voorpand inneemt en met 'n punt eindigt even boven de taille.

Dit plastron is geheel glad aangezet aan 'n opstaanden boord, wordt onder dien boord met een knoop en knoopsgat gesloten en is rondom afgewerkt met een dubbelen fijn uitgeschulpten rand.

De moderne namiddagjapon is vaak gegarneerd op een wijze die eenigszins ouderwetsch aandoet. Zoo ontwierp het Parijsche modehuis Philippe et Gaston een namiddagjapon van zwarte zijde met 'n geplisseerd strookje om de heupen en geplisseerde kant rondom den vierkant uitgesneden hals en bij de polsen, terwijl verder nog 'n paar wijde doffen op de mouwen de eenige garneering uitmaken van de gladde zwarte japon.

Versiering van Glazen Voorwerpen

Een aantrekkelijk presenteerblad kunt u maken door een versiering onder het glazen blad te maken van bloemen. Ook het losse blad op uw theetafel kunt u versieren met een bloemmotief. Uitgeknipte bouquetten van cretonne kunnen uitstekend dienst doen.

U knipt een karton in de grootte van uw blad, gekleurd karton dat u kiest in een kleur passend bij de omgeving.

Een oranje, geel of groen karton zal het geschikst zijn. U rangschikt den uitgeknipten cretonnen bouquet of de bouquetten op het karton en lijmt ze vast, met een van die tubes lijm, welke tegenwoordig in den handel zijn.

Is dit klaar, dan omlijnt u met zwarte verf alle bloemen, een halven c.M. tusschenruimte latend.

We krijgen nu het idee of het werk geheel geschilderd is en er dik op ligt. Vervolgens wordt het geheel gevernist met blank vernis, zoodat het geen beschadiging veroorzaakt, wanneer er een beetje vocht tusschen het glas loopt. Wanneer dit goed droog is, legt u het karton onder de glazen plaat en zet het in het theeblad.

Een tweede idee is b.v. een van die kleine presenteerblaadjes met rieten of anderen rand. Dergelijke blaadjes hebben meestal een gekleurd glas, waarvan de verf gemakkelijk te verwijderen is met warm sodawater, en door krabben met een Gilette-mesje.

Krijgt u het glas goed schoon en is het droog, dan wordt het nagewreven met een weinig spiritus, zoodat het geheel vetvrij is. Is het glas niet mooi meer, dan laat u een ander glaasje op maat snijden.

Een waterlelie-motief kunnen we opschilderen, door eerst de bloemen op te zetten met wit; het hart wordt geel gespikkeld.

U kan de teekening op papier maken, deze onder het glas leggen, en aan den bovenkant opschilderen. U kunt speciale verf krijgen voor het schilderen op glas, die ook heelemaal niet duur is. Het is echter ook met gewone olieverf te doen.

De bloembladjes worden dan geheel wit geschilderd; is alles droog, dan krijgen de bladeren een contourlijn van zwart, ongeveer 1 c.M. breed.

Nu laat u het motief rusten, en eerst wanneer het heel goed droog is schilderen we onder elke bloem en hier en daar nog extra een mooi groen waterlelieblad, hetwelk eveneens met een zwarten contour omgetrokken wordt.

Wanneer dit droog is, wordt het geheele glas over de bloemen en bladeren beschilderd met lichtblauwe sneldrogende lak, of het kan getamponeerd worden met doffe verf.

Het vlak moet goed gedekt zijn en wanneer u het tegen het licht houdt moeten er geen open plekjes zijn. Is het nog niet voldoende gedekt dan beschilderen we ten tweeden male.

Gekleurde bloemmotieven, bouquetjes of randjes in vele frissche kleuren, komen het mooist uit, wanneer het glas afgedekt is met een zwarte laag. De geschilderde kant komt naar onderen wanneer de glazen plaat weer in den rand komt.

Wanneer u zwarte flacons, potjes of vaasjes wilt maken met een mille fleurs motief, dan wordt de flacon van binnen zwart gemaakt met zwart sneldrogend lak, en de gekleurde bloemen worden er van buiten op geschilderd.

We beginnen met eerst 'n teekening van de bloemetjes op papier te teekenen en plakken dit voorbeeld van binnen in de vaas of flacon, de bloemen zijn nu van buiten gemakkelijk na te schilderen. Is de bui-

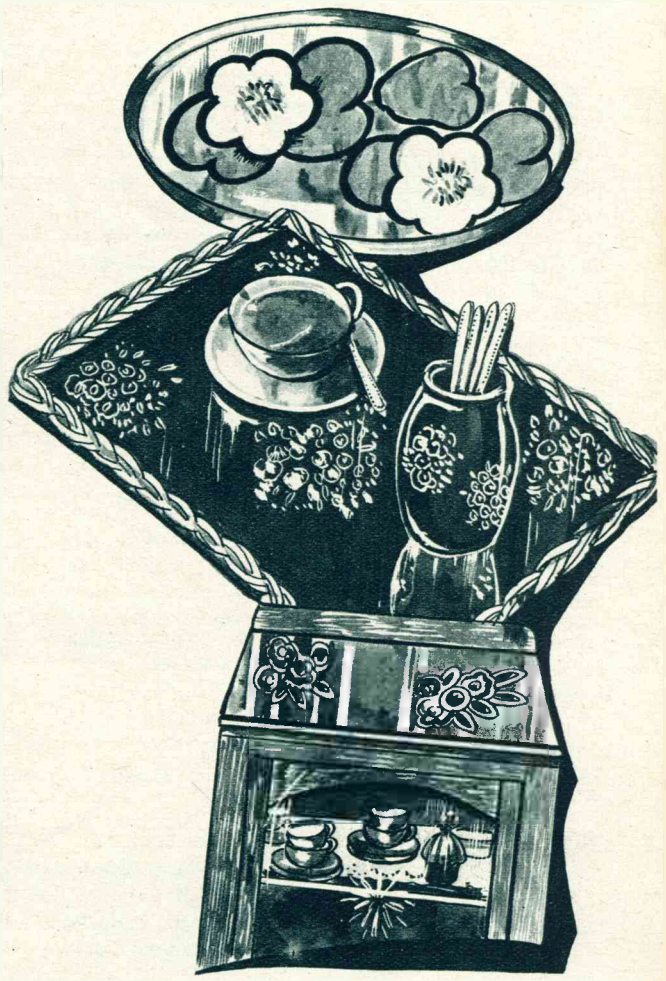

ten-beschildering goed droog, dan verwijderen we de teekening aan den binnenkant en schilderen het voorwerp van binnen zwart.

De beste manier is, de lak in den flacon of flesch te doen, niet te veel, een klein beetje maar, en deze rond te draaien totdat de geheele binnenkant zwart is. Het overblijvende laat u er goed uitloopen, en den bovenrand schildert u met de hand bij. Fietsenlak is hiervoor uitstekend geschikt, die is goed zwart en droogt zeer vlug.

D. D. L.

Onze Garderobe

Het is met genoegen dat wij aan het verzoek van een Amsterdamsche lezeres voldoen en heden onze gedachten laten gaan over bovengenoemd onderwerp.

Zooals wij reeds eerder schreven, schuilt het geheim van een goed gesorteerde garderobe niet — zooals men vaak geneigd is te denken — in de hoeveelheid kleedingstukken die zij omvat, maar in de juiste keuze van elk onderdeel.

Een elegante, praktische, en niet al te kostbare garderobe kan dan ook alleen verkregen worden, wanneer men met overleg te werk gaat; wanneer al te modieuze en opzichtige modellen worden vermeden en nooit kleuren gekozen worden, die niet volkomen met elkaar harmonieeren.

Het voorschrijven van een bepaald „garderobe-recept" is helaas niet mogelijk, daar de eene vrouw méér en geheel andere kleeren behoeft dan de ander, en niet iedereen over eenzelfde som aan kleedgeld kan beschikken.

Wij volstaan daarom ook met een bescheiden „ontwerp", dat een ieder naar eigen smaak en behoefte kan veranderen en aanvullen. Als uitgangspunt kozen wij 'n eenvoudigen mantel van donkerblauw Boucletée, die zoowel mèt als zonder leeren ceintuur gedragen kan worden en met 'n hoog opstaanden sjaalkraag van lichtgrijs bont is versierd. Hieronder dachten wij een sierlijk kleedje van bijpassend bedrukt soepel fluweel of effen crêpe marocain. Behalve dit, ontwierpen we bij den mantel in kwestie een sober, warm japonnetje van donkerrood of blauw getint Suèdine dat — op 'n paar boerenhalsknoopen na — geheel ongegarneerd is en zijn charme hoofdzakelijk in materiaal en goeden pasvorm vindt. Voor wie slechts over een beperkt aantal japonnetjes beschikt is een dergelijk kleedingstuk zeer aan te bevelen, daar men het door middel van losse garneeringen telkens een geheel ander aanzien kan geven. Men kan het b.v. dragen met een eenvoudig lingerie-kraagje en daarbij behoorende manchetten; met een platten ronden kraag van witte zijde of imitatie-bont; met eenige snoeren kralen in afstekende tint; met een vroolijk geruit of gestreept sjaaltje dat onder de kin in een koketten strik eindigt en honderd andere dingetjes, die kant en klaar gekocht of zelf gemaakt kunnen worden.

Ook een pelerientje in den geest van het hierbij afgebeelde, uitgevoerd in dezelfde stof als de japon, effen velours of imitatie-luipaard, kan hier een aardige en tevens praktische garneering zijn.

Het figuurtje in den rechterbovenhoek van onze illustratie toont een complet dat vele variatiemogelijkheden biedt. Wij dachten het overslaande rokje en het kraaglooze manteltje uitgevoerd in donkerblauwe wolstof, vergezeld van een vroolijk gestreepte wollen das, een paar aardige wollen vesten of jumpers en één of meerdere zijden blouses. Een van die nieuwe bontgarnituurtjes, bestaande uit das en mof, zal zoowel het complet als de daarvóór beschreven japon een pittig en warm aanzien geven.

Het completjasje, dat wij hier in dezelfde stof als het rokje dachten, kan natuurlijk evengoed van geheel ander materiaal gemaakt worden, b.v. van leer of peau de suède.

Is men in het bezit van een kort bontjasje, dan spreekt het vanzelf, dat dit al spoedig het bovengenoemde manteltje zal komen vervangen.

Ter voltooiing van de garderobe resten ons behalve 'n goede regenjas eenige kleine, doch zeker niet minder belangrijke onderdeelen, zooals hoeden, handschoenen en schoenen

Wat de eerstgenoemde aangaat, kiezen wij een guitige baret en een vilten klokhoedje voor de ochtenduren; voor den namiddag één van die kokette donker getinte dopjes van gedrapeerd fluweel of vilt.

Betreffende de handschoenen zal men kunnen volstaan met een paar bontgevoerde nappa met groote kappen en één paar meer gekleede, sierlijk bewerkte fantasie-modellen. Als schoeisel raden wij: een paar aardige wandelschoenen plus een paar chroomleeren „pumps" of hooggehakte riemschoentjes.

Wij hopen onze lezeres met deze garderobeschets van dienst te zijn geweest en stellen ons, waar het modeaangelegenheden betreft, steeds ter beschikking van de lezeressen van dit blad.

In een volgend nummer zullen wij de avondmode behandelen, daar wij deze heden wegens plaatsgebrek achterwege moesten laten.

MARGUERITE.

Jurkje met Klokrokje

VOOR MEISJES VAN 6 à 7 JAAR

Benoodigd: 1.60 M. fluweel van 70 c.M. breed, 1.50 M. smal lint, een peau de suède ceintuurtje, 3 drukknoopjes, 20 c.M. stof voor het kraagje. Na het patroontje op de aangegeven maten geteekend te hebben, wordt het op de vaste lijnen uitgeknipt. Het kraagje is op het bovenstukje afgeteekend; het wordt 6 c.M. breed genomen, en voor het even opstaan legt men bij het armsgat de schouders 2 c.M. over elkaar. Hierna radeert ge het op een ander stuk papier even door, waarna 't den op de teekening aangegeven vorm heeft. Nu legt men de patronen als volgt op de stof: Eerst de twee rokpanden onder elkaar, daaronder het voorpand met een mouw er naast en daaronder het rugpand met een mouw ernaast. Men moet er aan denken, dat fluweel vleug heeft, dus dat alles naar één kant geknipt moet worden. Hierna kunt ge schouder-, zij-, rok- en mouwnaden dichtstikken, waarna ge het rokje aan het lijfje naait. Middenvoor wordt een 10 c.M. lang splitje ingemaakt, waarvoor ge twee splitreepjes knipt, welke 12 c.M. lang en 4 c.M. breed zijn. Deze worden op den goeden kant aangestikt en naar binnen toe geslagen, zóó, dat het stukje aan weerskanten één c.M. breed blijft. Het halsje wordt aan den verkeerden kan met een schuin biesje of een boorlintje afgewerkt. De mouwtjes rimpelt ge onderaan in, waarna ge een manchetje opzet, dat 20 c.M. lang en 8 c.M. breed geknipt is. Dit wordt op den goeden kant aangestikt, en op den verkeerden kant overgezoomd. Nu kunt ge het mouwtje instikken. De mouwnaad wordt 2 c.M. meer naar voren genomen dan de zijnaad van het jurkje. Het kraagje neemt ge van dubbele stof, waarna ge het rondstikt, omhaalt en de halslijn met een schuin biesje afwerkt. Na de naden plat gemaakt te hebben (fluweel wordt niet gestreken, doch de naden worden boven stoom gehouden, of over een warmen bout getrokken) wordt 't kraagje opgenaaid en 't lintje aangezet, terwijl ge voor sluiting de drie drukknoopjes aanzet. Op den zijnaad maakt ge voor het ceintuurtje twee hangertjes, welke iets langer worden dan de breedte van de ceintuur.

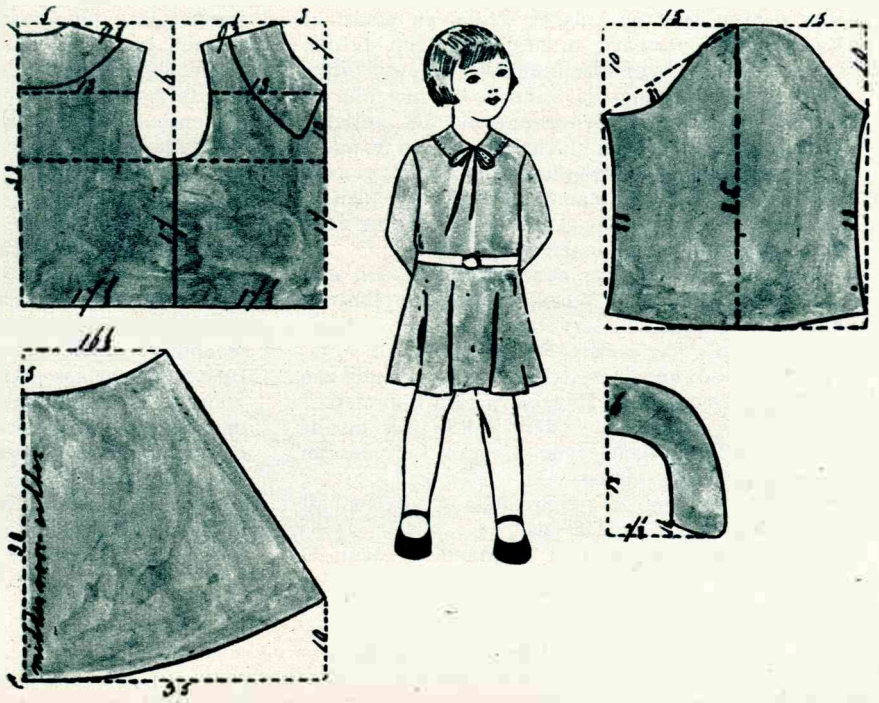

Op reis door Nederland

LUNTEREN, DE TOERISTENPLAATS AAN DEN WESTRAND VAN DE VELUWE, IN DEN WINTER

De Man uit Khoefnoen

door Maurice Ledoux

Bij't zachte schijnsel van de roodverhulde lampen, die de cliënteele van monsieur Vauban in een feestelijke Nieuwjaarsstemming moesten brengen, viel het in het geheel niet op dat het colbert van den pas binnengetreden bezoeker kaal en vlekkerig was. Alleen wekte het den argwaan van den eigenaar van „Du Commerce", dat het jongmensch geen overjas droeg.

„Khoefnoen," waarschuwde hij Jean, die met een hagelwit servet op den arm gereed stond op den bezoeker af te stuiven.

In het legendarische land van Khoefnoen is alles bedrog, bluf en valsche schijn, en monsieur Vauban was overmatig bezorgd voor zijn duiten. De bezoeker nam plaats in een der nauwe, afgeschoten ruimten langs de wanden, die met niet te evenaren fantasie werden aangeduid als „intieme hoekjes". Hij wierp een vluchtigen blik op de oudere bezoekers en maakte vervolgens een diepgaande studie van het menu. Jean hield zich bescheiden op een afstand en wachtte geduldig. Een wenk deed hem plotseling toeschieten.

Het jongmensch wees naar het menu. Hij verlangde een diner van veertig francs, het duurste dat „Du Commerce" serveerde.

„Een beetje gauw alsjeblieft, en een heele Pommard," besloot hij zijn bestelling. Hij sprak met een sterk Engelsch accent, hetgeen in „Du Commerce" als bewijs gold, dat de cliënt solide was als de Fransche Bank. Jean boog als een knipmes en haastte zich naar achter.

„Menu D, een Engelschman," fluisterde hij monsieur Vauban in het oor.

De eigenaar wreef zich de handen. Menu D werd maar hoogst zelden besteld, eigenlijk haast nooit. Het was meer een paradepaardje van monsieur Vauban, dat hij te pronk zette, om den bezoekers een hoogen dunk bij te brengen van de voornaamheid van zijn restaurant. In het driejarig bestaan van zijn zaak was het nog maar tweemaal besteld, en hij zou niet met volle overtuiging hebben durven zweren, dat hij er eer mee ingelegd had. Want de beide heeren, die zich vergast hadden aan het dure diner, waren nooit meer teruggekeerd, hetgeen hem wel eens had doen twijfelen, of hij er niet beter aan deed zijn paradepaardje maar op stal te zetten.

Monsieur Vauban was een veelzijdig man. Hij voerde behalve den schepter in de eetzaal ook den pollepel in de keuken. Met ernst en toewijding begon hij zich te kwijten van zijn taak. En daarbij was hij een oogenblik verplaatst in de bekoorlijke dreven van Khoefnoen, het land van bluf, bedrog en valschen schijn.

De ordinaire soep van den dag, die tot het diner van zeven francs behoorde, tooverde hij in weinige seconden om in „potage spécial" van menu D. En wijl hij helaas geen schildpad bij de hand had voor de schildpadsoep, brouwde hij vliegensvlug, met behulp van vleeschnat, gezeefde bruine boonen en gestoomd rundvleesch, een mengsel dat er ten minste op leek.

Bepaald geniaal was de bereiding van den hoofdschotel. „Reerug met roomsaus" vermeldde het menu. Volgens de grondwet van het land van Khoefnoen kon daartoe, bij gebrek aan een ree, ook nuchter kalfsvleesch dienen, mits — ook alweer volgens die grondwet — de smaak ervan een beetje werd opgefleurd door roode wijnsaus.

Aangezien de Engelsche gentleman niet scheen te kunnen wachten, totdat hij een ree had geschoten, hield monsieur Vauban zich stipt aan de grondwet. Hij leverde een exquisen reeschotel af, die waarlijk een verrukking was voor het oog. Met deze prestaties waren zijn werkzaamheden in het land van Khoefnoen afgeloopen, en keerde hij hoogst tevreden naar de cassa terug.

De bezoeker, wiens verwende smaak alleen nog gestreeld scheen te kunnen worden door een diner van veertig francs per couvert, liet juist het soepgerei afnemen. Hij at haastig maar beschaafd en hij hanteerde vork, lepel en mes met een virtuositeit, die zelfs monsieur Vauban bewondering afdwong. Hij wenkte Jean naar de cassa.

„Een heer, ziet er beschaafd uit," fluisterde hij hem in het oor.

Jean knikte lang en nadrukkelijk.

„Zonderling, dat die Engelschen altijd iets bijzonders hebben," ging monsieur Vauban voort. „Wie loopt er nu in het hartje van den winter zonder overjas? En dan bij avond, brrr...."

Hij rilde, en Jean rilde mee. Samen bleven zij tersluiks den bezoeker gadeslaan. De man liet zich het dure diner uitstekend smaken. Hij scheen wel uitgehongerd te zijn, want bijna alle schotels gingen leeg terug. De heele „Pommard" vertoonde den bodem al; ter afwisseling werd nog een halve „Nuit" besteld.

Monsieur Vauban wreef zich glunderend de

handen. Er zaten minstens vijftig francs winst aan dien klant. Met elken dag zoo'n paar klanten mocht de crisis zich gerust tot in eeuwigheid rekken....

De gast schoof eindelijk met een voldanen zucht het dessertbord van zich af.

„Breng me nog een koffie, ober," verzocht hij, toen Jean afruimde. Hij greep tegelijk in zijn binnenzak. „En wat sigaretten," liet hij erop volgen, de hand terugtrekkend.

Jean bediende hem als een vorst. Bij de cassa teruggekeerd, ving hij een wenk op van monsieur Vauban.

„Leg maar tien francs op de „Pommard" en vijf op de „Nuit"; hij heeft de wijnkaart toch niet gezien," fluisterde deze.

Jean knikte en schreef de rekening uit. De gewichtige post „Bediening" verhoogde hij van 10 tot 20 procent, en wachtte berustend de gevolgen af.

De bezoeker scheen eindelijk van plan heen te gaan. Hij wenkte Jean en vroeg de rekening.

„Honderd en tachtig francs, monsieur," zei Jean, de nota op het tafeltje deponeerend.

De Engelschman wierp een vluchtigen blik op het eindbedrag. Hij knikte en legde zonder een woord te spreken een bankbiljet neer. Jean fronste de wenkbrauwen: het was een Duitsch biljet van duizend mark.

„Een oogenblik, monsieur, ik kan het niet wisselen," sprak hij, terwijl hij naar de cassa liep.

Monsieur Vauban zat er al even verlegen mee als hij. Hij keek naar den datum van uitgifte. En onmiddellijk bekroop hem een angstig voorgevoel. Het biljet was van 1920, dus uit den tijd, toen honderd van deze biljetten nauwelijks een halve stuiver waarde hadden.

„Dat ding is waardeloos, Jean; vraag eens of hij met niets anders betalen kan," viel hij ontdaan uit.

Jean ging gewillig terug. Monsieur Vauban, ernstig bezorgd voor zijn dierbare francs, bespiedde hem vanachter de cassa. Hij zag den vreemdeling bevestigend knikken en ontkennend het hoofd schudden, daarna de schouders ophalen en weer knikken en schudden. Maar het waardelooze bankbiljet bleef op tafel liggen en werd door geen ander vervangen....

Hij dacht plotseling aan zijn argwaan, toen hij den bezoeker had zien binnenkomen zonder overjas. Was hij misschien werkelijk een man uit Khoefnoen? Een schurk, die erop uit was misbruik te maken van het vertrouwen, dat zijn beschaafd voorkomen inboezemde? Een parasiet, die hier op lef zijn honger had gestild?

Monsieur Vauban herinnerde zich, hoe graag en haastig de man het copieuze diner verorberd had. Natuurlijk, de schurk was uitgehongerd geweest. En nu hij zich oververzadigd had en zich daarbij nog een half stuk in zijn kraag had gedronken, probeerde hij hem bovendien nog op te lichten met een waardeloos bankbiljet....

Hij dacht uit zijn vel te springen van woede. Hij kwam achter de cassa vandaan en liep driftig de zaal in. De man uit Khoefnoen zou er niet zoo gemakkelijk afkomen als hij misschien hoopte; indien hij de rekening niet tot den laatsten centime betaalde, liet hij hem onmiddellijk arresteeren.

„En?" beet hij Jean toe.

„Ik geloof niet dat hij me begrijpt, monsieur," gaf Jean hoofdschuddend ten antwoord. „Hij schijnt me maar half te verstaan en wijst telkens naar het bankbiljet."

„'t Is er een uit Khoefnoen, wat ik je zeg," bromde monsieur Vauban nijdig. Hij trad voor het tafeltje en nam den vreemdeling, die hem rustig en uit de hoogte aankeek, met een onderzoekenden blik op. En opnieuw werd hij gesterkt in zijn overtuiging, dat hij fluiten kon naar zijn duiten. Iemand met zoo'n oud colbert kon onmogelijk een rekening van honderdtachtig francs voldoen.

„Wilt u mij eens even volgen, monsieur?" vroeg hij boos.

Zijn woorden gingen vergezeld van een gebaar, dat onmogelijk kon worden misverstaan. De bezoeker stond onmiddellijk op en nam het bankbiljet van de tafel af. Hij scheen meer verbaasd dan verontrust en maakte zeer zeker niet den indruk van een betrapt oplichter. Monsieur Vauban ging hem voor naar zijn kantoortje en sloot de deur.

„Ziezoo, monsieur, nu wil ik wel eens hooren of u van plan bent mijn rekening te betalen," viel hij scherp uit.

De Engelschman toonde hem het Duitsche bankbiljet. In zijn blik verscheen plotseling een lichte onrust. „Valsch, m'sieu?" vroeg hij in gebrekkig Fransch.

Monsieur Vauban was een oogenblik van zijn stuk gebracht. Speelde die kerel nu comedie of moest hij hem ernstig nemen?

„Nee, niet valsch, maar waardeloos," antwoordde hij een beetje beleefder. „Waardeloos, geen centime waard, niets, niets; begrijpt u me?"

De blik van den bezoeker dwaalde door het vertrek, alsof hij naar een verstaanbaar antwoord zocht. Naar zijn gelaatsuitdrukking te oordeelen, was hij geheel verslagen.

„Nee, begrijp niet, m'sieu," sprak hij eindelijk, krachtig het hoofd schuddend. „Ontvangen van kapitein van „Brandenburg". Afgemonsterd in Havre. Wilt u even laten vragen wat dit waard is?"

Hij sprak meer Engelsch dan Fransch, maar monsieur Vauban begreep hem. En plotseling begon hij te twijfelen of hij het wel bij het rechte eind had. Zijn bezoeker was zeeman en pas afgemonsterd van een Duitsch schip. Dat verklaarde veel, zoo niet alles. Het kale colbertje en het Duitsche bankbiljet kwamen hem nu zoo verdacht niet meer voor. Het was lang niet onmogelijk dat hij zich vergiste; 't was immers ondenkbaar, dat een scheepskapitein zijn personeel zou betalen met waardeloos papier?

„Geeft u mij dat biljet maar, dan zal ik eens laten informeeren," besloot hij plotseling. „Wilt u even wachten, monsieur?"

De bezoeker knikte en monsieur Vauban verliet het kantoortje. Drie minuten later keerde hij er terug. Nog meer opgewonden dan zooeven.

„Waardeloos, absoluut waardeloos, monsieur," bracht hij er driftig uit. „Zeg me maar heel vlug: heeft u ander geld, francs, ja of nee? Als u niet betaalt, bel ik de politie op."

Het woord politie scheen den bezoeker te kwetsen. Hij wierp monsieur Vauban een kouden blik toe en haalde tot diens stomme verbazing een aantal honderd-francsbiljetten te voorschijn. Zonder een woord te spreken legde hij er twee op tafel en wendde zich naar de deur. Hij vroeg zelfs geen geld terug; nog voor monsieur Vauban tot bezinning gekomen was, had hij de zaal reeds verlaten.

„Als ik mij ooit grondig vergist heb, is het nu," mompelde hij beschaamd tot Jean. „Ik was beslist overtuigd dat het er een uit Khoefnoen was en toen hij me betaalde en zoo uit de hoogte keek, wist ik heusch geen raad met mezelf. Het is jammer van zoo'n goeien klant, we zien hem natuurlijk nooit meer terug."

En met een spijtigen zucht besloot hij: „Het is zonderling, Jean, dat is nu de derde klant voor reerug en roomsaus, dien we verliezen...."

Toen hij een paar uur later zijn overjas uit een kleerkast in zijn kantoortje nam, miste hij zijn portefeuille. Er zaten achttien biljetten in van honderd francs, waarmee de man uit Khoefnoen aan den zwier was gegaan.

KUSTVISSCHERIJ OP HARING AAN HET NOORDZEESTRAND

Als 't uitverkoop is in stad.

Fraai gezicht op het Raadhuis te Zierikzee.

Van Stad en Land

Na den arbeid te Ouwerkerk.

Typisch doorkijkje vanuit 't oude militaire hospitaal op de Langeviele te Middelburg.

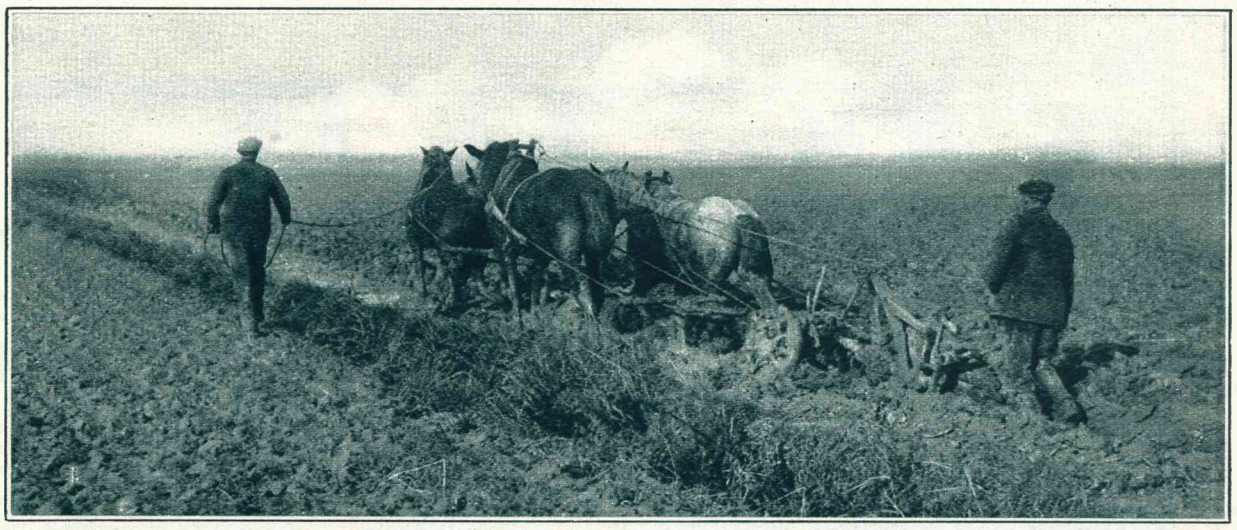

Zwaar werk in den polder.

Zeeuwsche Postmisère

Moet een brief soms van Terneuzen
naar net land van Axel toe,
't is een feit, de brief die komt er,
maar vraag niet wanneer en hoe!
Wel, die brief koerst naar het Oosten,
denkt gij in uw wijsheid al;
Maar bij onze posterijen
helpt uw wijsheid niemendal.
Want de brief gaat naat het Noorden,
naar het land van Beveland,
en verdwijnt dan naar het Westen,
....Vlissingen.... alwaar hij strandt.
Dan (de brief is zeer reislustig)
spoort hij vroolijk naar Breda;
(waarom reist hij, sist een lezer,
maar niet naar Amerika?)
Dan, als wil hij zich bezinnen,
maakt de brief weer rechtsomkeert,
en voor je het weet is hij naar
Kruiningen gebombardeerd.
Dan vertrekt hij naar Walsoorden,
en dan wordt hij toch wat moe,
en sloft zeer op zijn gemakje
naar het land van Axel toe.
Vrijdagavond in Terneuzen
is hij in de bus gedaan,
en des Maandagsochtends komt hij
eind'lijk in uw postbus aan.
Ook de brievenpost in Schouwen
houdt zeer van het vasteland,
daarom, dat een brief naar Nisse
eerst in Roosendaal belandt.
Tante Pos houdt van excessen,
dat is iedereen bekend,
maar de dwaasheid heeft haar grenzen,
en onzaak'lijkheid haar end.
Tante Pos wordt wat wormstekig,
help daarom de goeie ziel;
Breng uw brieven voortaan zelf, dan
steekt er vast geen spaak in 't wiel!

De Entrée

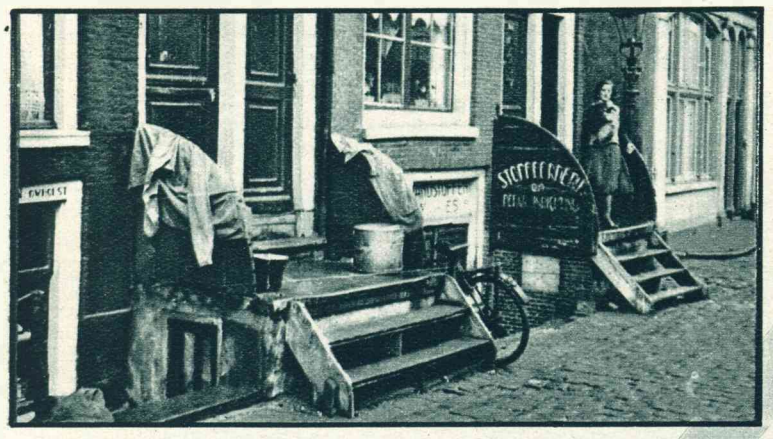

„Komt u maar boven," en

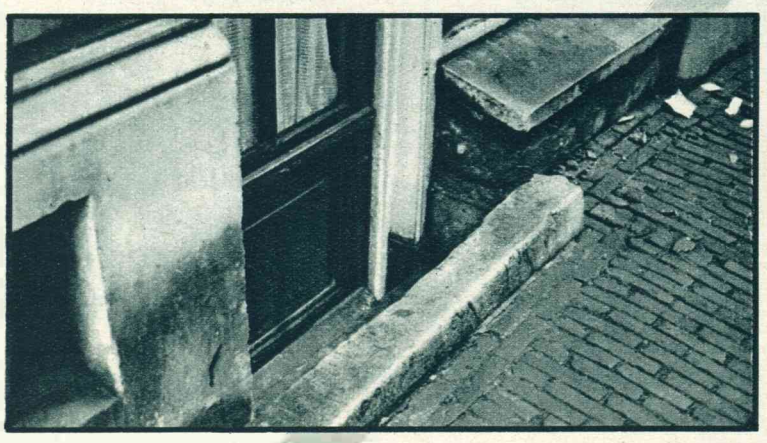

„komt u maar beneden."

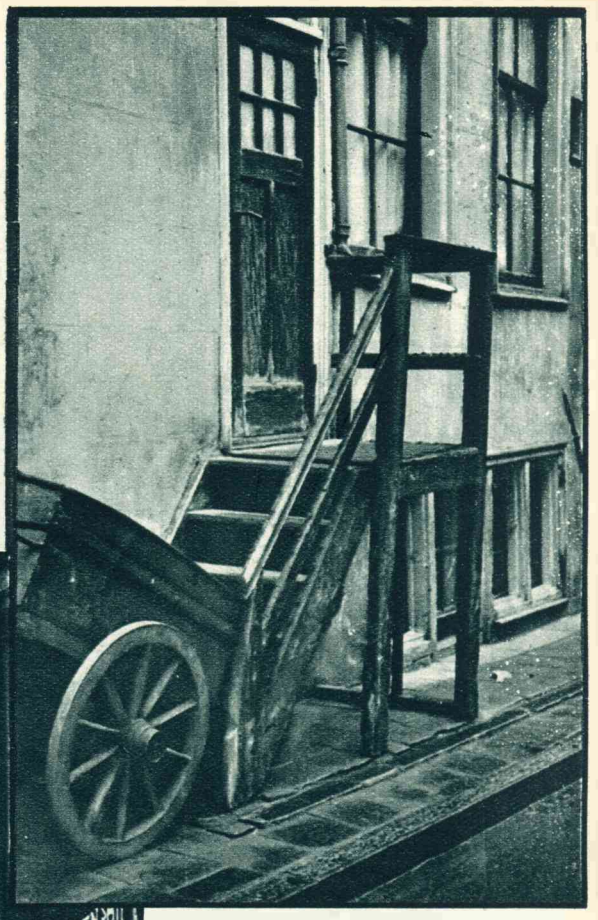

Het steigertje.

Als de statietrap van een schip ligt de hooge, smalle opgang tegen het huis aangevlijd.

De deur, waarbij de bouwer blijkbaar aan de gevolgen van overstrooming heeft gedacht.

De spelonk.

De opgang naar de onzichtbare, donkere geheimzinnigheid.

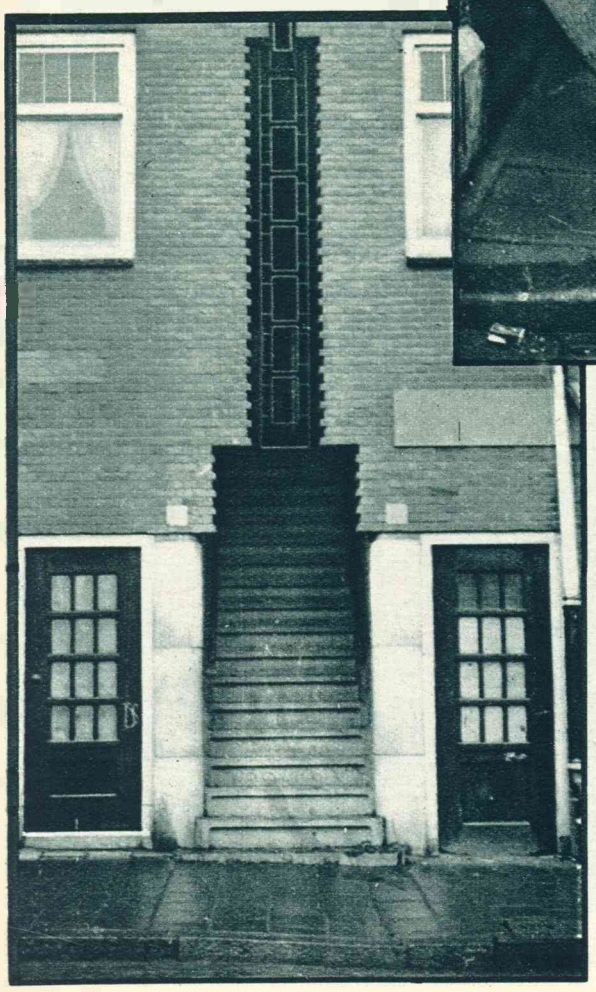

De gelijkvloersche entrée.

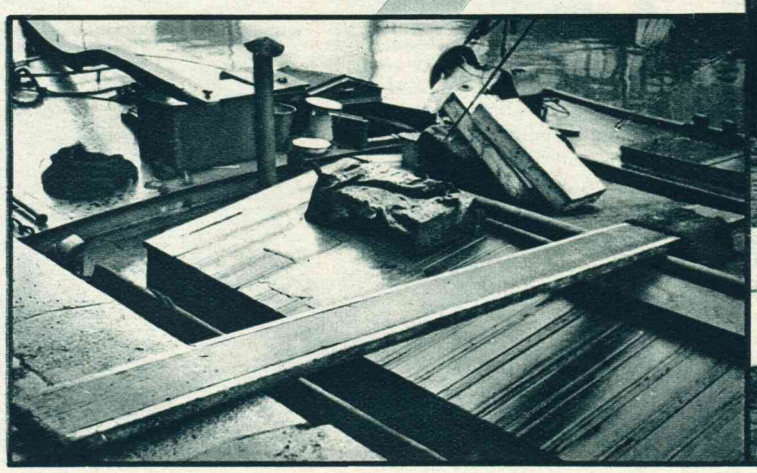

Kadezicht te Middelburg.

Het werk hervat. Nadat het werk bij 's Heer Arendskerke aan de wegverbetering wegens de vorstperiode langen tijd had stil gelegen, is thans de arbeid wederom hervat. Een kijkje bij de werkzaamheden.

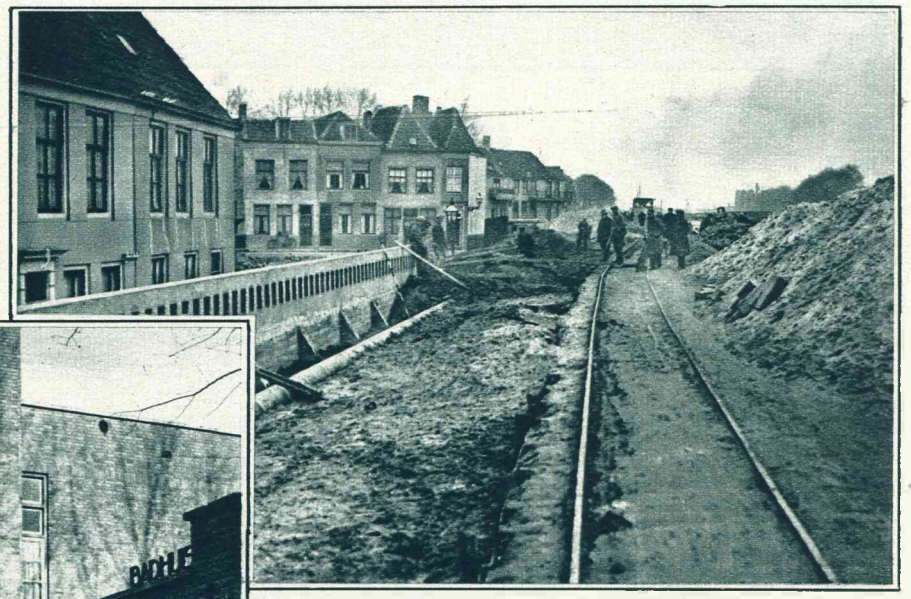

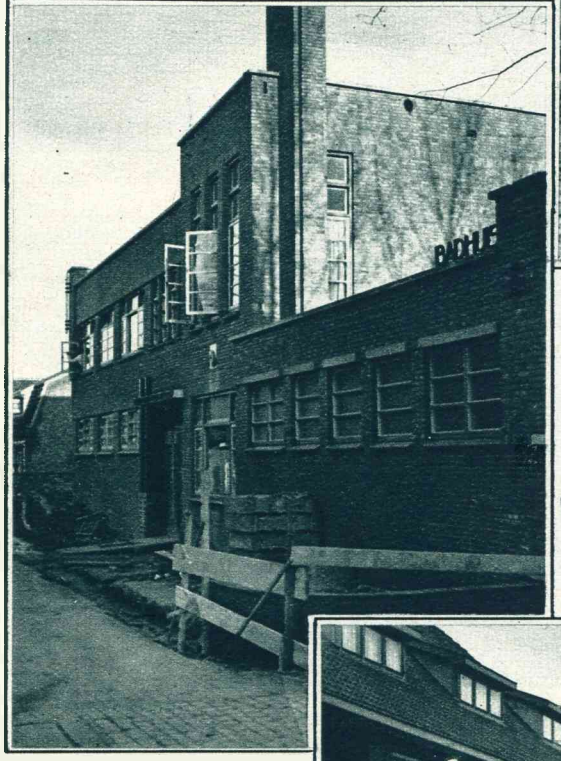

Het nieuw in aanbouw zijnde vereenigingsgebouw en badhuis te Zierkzee.

Ook te Middelburg zijn de werkzaamheden weer begonnen. Een kijkje bij de ophooging van een deel van den weg, die het verkeer om Middelburg heen moet leiden, met het berucht geworden muurtje links.

ZEEUWSCH NIEUWS

De vernieuwing langs den Blauwen dijk.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Breskens, dat de zwemvereeniging Scheldestroom in jaarvergadering — niet in het bassin — bijeenkwam. Men constateerde uit het verslag van den penningmeester een groot tekort en besloot dit jaar wederom een instructrice aan te stellen.

Ja, wanneer de financiën er zóó voor staan, is het wel gewenscht dat er lessen worden gegeven om het hoofd boven water te houden.

Uit Kruiningen ontvingen wij het bericht, dat de zangvereeniging Crescendo haar 15e jaarfeest heeft gevierd.

Zang en spel wisselen elkaar, interessant genoeg, af, onder het gebruik van een kopje chocolade en de burgemeester bood den directeur een ebbenhouten, met zilver gemonteerden dirigeerstok aan.

De anderen moesten hun consumptie gewoon met een lepeltje roeren.

Men seint ons uit Biervliet dat de plaatselijke muziekvereeniging geconcerteerd heeft en dat het met twee meisjes zoo ver gekomen was, dat zij voor het eerst in het volle gezelschap op de uitvoering meebliezen.

Hoewel niet vermeld, lijkt het ons zeer waarschijnlijk, dat een en ander zeer ontnuchterend op het „volle" gezelschap moet hebben gewerkt!

De post-autoriteiten verzochten ons de aandacht van alle Nederlanders erop te vestigen, dat het kleinste Zeeuwsche schiereiland Philipsland en niet Philipslamp heet. Behalve dat men door de verkeerde adresseering den brievengaarders te Eindhoven veel last bezorgt, beloopt men kans op een proces wegens octrooi-schennis!

Uit Ierseke schreef men ons, dat de afdeeling Ierseke van den Zeeuwschen Mosselkweekersbond bij het hoofdbestuur een open oor heeft gevonden.

Na zoo'n schrille, bloederige ervaring kunnen wij begrijpen, dat men nog beter een hoofdbestuur kan hebben, dat Oost-Indisch doof is.

Uit Middelburg bereikte ons een telegram met de tijding, dat een gepensionneerd kaartjesverkooper van een Amsterdamschen schouwburg bij een bezoek aan de Donderdagsche markt uitgegleden is over een bananenschil en zich zoo bezeerde, dat een haastig ontboden geneesheer algeheele rust voorschreef.

Medelijdende menschen probeeren nu hem tijdelijk in zijn vroegere functie geplaatst te krijgen.

Te Vlissingen denkt men aan een eigen gasfabriek, omdat men daar veel voordeel en opbloei van verwacht.

Dat is goed bekeken. Om snel vooruit te komen is: „vol gas" nog altijd het beste!

Te Hansweert is de sleepboot „Verandering" omhoog geloopen en vast geraakt. Dagenlang reeds heeft men vergeefsche pogingen gedaan om wijziging in den toestand van het schip te krijgen. Wanneer dit nog lang aanhoudt zal 't departement van Waterstaat, op kosten van den eigenaar, den titel „Bestendigheid" over den ouden naam heen laten schilderen!

Men meldt ons uit Krabbendijke, dat twee muziekgezelschappen op den vijftigsten verjaardag van den dokter net zoo lang 's avonds voor diens woning hebben staan blazen tot zij een enveloppe met inhoud kregen.

Op andere tijden brengt het een dokter juist baten, wanneer hij de menschen in bed probeert te krijgen!

Tot de volgende week, dames en heeren!

De tooneelvereeniging „Apollo" te Middelburg gaf in de sociëteit St. Joris een welgeslaagde opvoering van „De Millionnair". Een scène van het derde bedrijf.

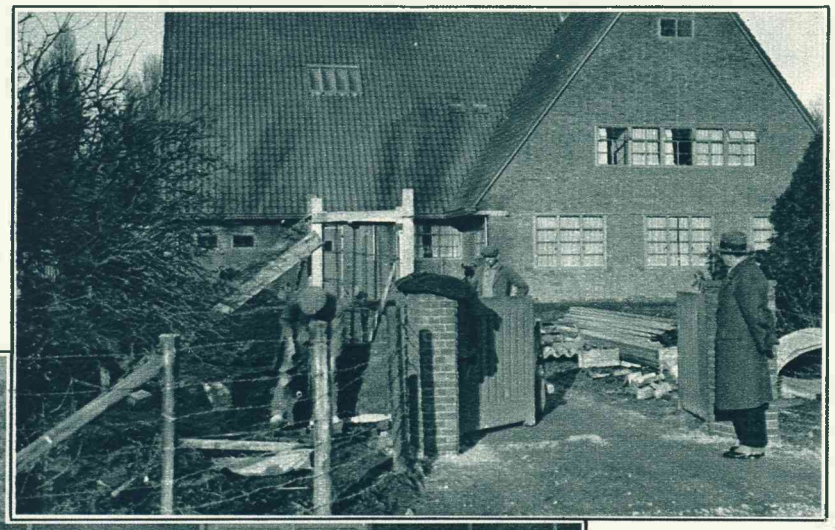

De accordeonvereeniging „Crescendo" te Vlissingen vierde op Zaterdag 27 Jan. onder groote belangstelling haar 10-jarig bestaan.

De nieuw in aanbouw zijnde Landbouwhuishoudschool te Zierikzee nadert de voltooiing. Op Maandag 5 Febr. wordt de school officieel geopend.

Bie ons op 't durp.

Toen a'k wee binnen kwam, zag ik een iesselijk tooneel. Sjek lag op twi stoelen, mie z'n rik op den eenen en mie z'n voeten op den aer. En Trei zat op de leuning, en dat was nog 't gekste niə, mae dat de vrouwe daebie zat te lachen, dazze zo op d'r beste stoelen rousden, kiek, dat was gewoon 'aetelijk, dae stieng m'n verstand bie stille!

't Lieken 'ier we kermisse, zee ik, een bitje kwaed, mae de vrouwe lachten mae, en zee: alla, toe, toe, je lieken we een ouwe vint van bie de negentig, je mo juust blieje weze da m'n een bitje pret e.

En da zo mae in de weeke in de mooie kaemer, en zoo op de stoelen? zee ik, jie lieken m'n tetaal veranderd, mensch!

Da bin 'k ok, zee 'eur, en da kom alleenig deur Sjek, ee, Sjek? en ze klopten op z'n schoeren, en Sjek riep: jes, jes, en ze lachten allemaele.

Maer 'oe a dat noe kwam weet ik nie, maer ik! ust nie meedoe, 't gieng gewoonweg nie.

En toen Sjek en Trei vort waere, nae 't dorp, zee ik tegen de vrouwe: 'Oe ku je noe toch zo dwaes weze mie dien jongen die a je glad nie kent?

Mae toen zee 'eur: Wouent nie, 't is toch zeker in de fermielje?

A 't mae nie meer is, zee ik, wan ik wier vrentig nog wandochtig. Wa bedoel je? zee 'eur, en ze keek zovee giftig, da'k niks mi dus te zeggen.

Me waere allebeije een stuitje stille, en toen zee 'eur ineens: En a'k dat noe is een aerdige vint von, wa zou dat dan nog? E, e....e.... da zou niks, zee ik mae, wan die toon van d'r beviel m'n niks. En je ziet dat we meer, vooral bie wuven azze wat ouwer worre, dazze van die finten kriege. Dae bedoelde ik niks mee, 'oor, wan 't is alles in 't nette en fersoendelijke, ka je begriepe, een wuuf a 't miene, mae ze bin dan toch een bitje verliefderig van d'r eige, en das lastig.

Afijn, 't wier aevend, en m'a gegete, en toen gong Sjek ineens vort, wan 'um most telefeneere, en toen a t'n terug kwam, kust de vrouwe nie laete om te vraegen, nae wien a t'n 'etelefeneerd a, en toen zee d'n, da t'n een auto a besteld, wan da m'n mie z'n allen nae de bioskope gienge, en toen riep de vrouwe: bi je noe zot, dan mag ik m'n eige we is gauw op gae reeje, mae toen zee Sjek, wan die behin a wee aardig Ollans te praeten: Je bin zo mooi 'enog, en toen lachten de vrouwe, zo blieje azze was, mae Trei keek kwaed, wan die was zeker ok verliefd.

Afijn, den auto kwam voren, en wulder d'r in, en in de bioskope gaeve ze zo'n stik van moord en doodslag, en das niks voe mien, wan dan kan 'k nie slaepe naeder'and, mae d'aere vonde 't vreed mooi, en dat was 't misschien ok we.

Afijn, m'n kwamme tuus, en Sjek a z'n geld vergete, en ik betaelden, mae toen m'n in 'uus waere, zee ik, dat t'n den vorigen auto ok nog betaele most, en ik zee: Nie om die paer gulden, neef, mae zaeken bin zaeken. Mae toen sprak t'n ineens wee Amerikaans, en verstond d'n nie wat a'k zee, en de vrouwe was kwaed, en zee: Jie mo noe ok altied over centen klesse.

En ik zuchtede, en ik docht: die vint is binne, maer 'oe kriegen m'n d'r uut?

En toen a 'k s'aeves op bedde lag, zee ik tegen de vrouwe: 'Oer is 'ier, vrouwe, je bin een best wuuf, mae dien Sjek, 't mag ok een beste jongen weze, maer 'um beval mien noe nie zo.

Jie ziet ok altied spoken, en je bin jeloers, zee de vrouwe.

Da kan best weze, zee ik, maer ik zegge je, dat as 't verkeerd gaet, ik gin schuld e.

Mae wat mot t'r dan verkeerd gae? vroog de vrouwe.

Noe, de centen, zee ik. Wan je lees zovee van die kaerels die maer ergest in 'uus drienge en op een aers zak leve.

Toe, toe, zee de vrouwe, da loop we los, Sjek 'ei centen 'enog, da zeit t'n zelf, en ik e van die Amerikaansen geld 'ezie ok, een 'eeleboel, mae da kan t'n ier nie inwissele, en dan mot t'n nae stad, en ik e d'n vanmiddag ok nog een tientje verschote.

Ik zuchtede wee, maer ik zee niks mi.

Mae wi je we gloove, beste menschen, da 'k de toekomst mie angste en beven tegemoet zie?

Afijn, m'n zu d'r 't beste van 'ope, en kommende weke 'ore je d'r we meer van.

De groetenisse van

PIER VAN 'T HOF.

Het Middelburgsch Klein Tooneel (M.K.T.) gaf met veel succes een uitvoering van een parodie van de opera „Carmen". Een vermakelijk tooneel in de kazerne: 1ste bedrijf.

In de herberg: 2e bedrijf.

In de arena: 4e bedrijf.

Zwarte katten brengen geluk

DOOR CH. RAAYMAKERS

John Macking had zijn zware zeelaarzen aangetrokken ; nu streek hij met zijn groote, bruine hand de kat over haar rug. John was als zijn hand — groot en sterk en zacht, ofschoon er tijden waren, dat diezelfde hand een vuist werd, geweldig, en vlug gebruikt.

„Zwarte katten brengen geluk, Jenny," zei hij tot zijn knappe, jonge vrouw, druk bezig met haar naaiwerk.

De naald bleef plotseling steken. „John," zei ze, „als een zeeman praat van geluk, is er iets bijzonders op til ; dus wat bedoel je ?"

„Niets," was het antwoord, „niets dan wat ik zeg ; een zwarte kat brengt geluk ; en onze Tib *is* zwart." Zich bewust van den scherpen blik, dien zijn vrouw op hem wierp, streelde John Macking de kat op zijn knieën, en begon een deuntje te fluiten. Jenny leunde plotseling ver voorover in zijn richting. „John," fluisterde zij ; „ik geloof, dat je weer wilt gaan smokkelen."

„Smokkelen ?" herhaalde John. „Wie — ik, kind ?" Zijn blauwe oogen keken haar zoo onschuldig aan, dat haar vrees bevestigd werd.

„John," ging zij door ; „je logger ligt klaar in de baai. Ik weet het. Waar moet je met hem heen, John ?"

„Kom, kom, Jenny, waarom zoo zenuwachtig?"

„Waarom ligt je logger klaar, John ? Nee, 't geeft niets of je me al streelt, als je niet de waarheid zegt. Ik geloof dat je weer wilt gaan smokkelen, terwijl je me zoo stellig beloofd hebt, het niet meer te doen. En de kommiezen letten zoo op je ! John, ga je nu weer ?"

„Nou ja, ach, nog één keer, kind ; één keer nog maar."

„En je hebt me zoo vast beloofd...."

„Luister, Jenny ; laat me nu eens even vertellen, hoe de zaak in elkaar zit," zei John, niet op zijn gemak onder haar verwijten. „Hall Valler's boot moet gerepareerd worden, weet je. En omdat hij vannacht een lading moet halen...."

„Ga jij in zijn plaats, John ?"

„Wel nee, kind. Hall komt bij mij, in mijn logger. We zijn nog oude vrienden. Ik kon het hem niet weigeren, en ik bestuur liefst mijn eigen logger ; daarom, begrijp je, Jenny, gaan we vannacht samen. Maar ik heb Hall gezegd, dat ik dan nooit...."

„Maar, John, als ze je pakken ! Tom Mings is pas officier van de douane geworden ; hij scharrelt hier geregeld in de buurt."

„Ach, kindlief, dat is, omdat jij zoo'n knap vrouwtje bent."

„Doe niet zoo dwaas. Hij verdenkt je."

„Ik heb mijn woord gegeven, Jenny. Hall verwacht me. Ik moet gaan. Maar 't is de laatste keer ; ik heb 't Hall gezegd. Dan doe ik het nooit meer. Voor jou."

„Maar John, *als* er nu eens gevaar is. Veronderstel, dat Tom Mings hier aan komt ?"

„Nu, weet je wat, kindlief ? Als je denkt dat er gevaar is, til je het gordijn op van het raam aan den zeekant. Ik zie het licht dan ; 't is voor mij een teeken, dat er gevaar is, en ik laat de heele affaire schieten. Nou gerust, Jenny ?"

„Goeden avond, mrs. Macking, goeden avond. Is John niet thuis ?"

„Nee, mr. Mings. John is een boodschap doen in het dorp."

„Ach zoo. Dus dan kan hij niet samen zijn met dien smokkelboef Hall Valler. Die moet vannacht hier ergens in de buurt een lading probeeren te smokkelen. U heeft geen bezwaar, als ik en Job hier — je hoed af, Job, voor madam — als ik en Job hier even blijven zitten en u gezelschap houden?"

Tom Mings, officier van de koninklijke douaniers, schitterend in zijn nieuwe uniform, legde zijn mooie pet tusschen de lamp en de vaas met bloemen op het tafeltje voor het raam aan den zeekant, ging er zelf naast zitten, en beduidde den ander hetzelfde te doen. Beangst onder zijn borenden blik boog Jenny zich diep over haar naaiwerk.

„Mrs. Macking," zei Mings plotseling ; „u ziet bleek, erg bleek."

„Ik — dat ben ik altijd, mr. Mings," antwoordde zij haperend. Zij wierp een wanhopig verlangenden blik naar de lamp, wier licht haar John van de verschrikkingen van gevangenis en deportatie kon redden, indien ze slechts dat gordijn kon bereiken en oplichten. Maar tusschen haar en dat redmiddel torende de hooge, krachtige gestalte van Tom Mings.

„Wel, madam," vervolgde hij, haar met zijn groote, ronde oogen aanziend ; „ik mag u wel het compliment maken, dat die kleur u goed staat ?"

Jenny Macking naaide door, zoekend naar een middel, hoe dat gordijn te bereiken, en het op te lichten, al was het maar voor een oogenblik. Het was op dit oogenblik, dat Tib, de groote, zwarte kat, lui opstond, zich rekte, geeuwde, langzaam de kamer overstak en op de knie van den officier sprong. Maar mr. Mings, denkend aan zijn nieuwe uniform, duwde de kat prompt terug. Tib staarde naar hem op met wijdopen oogen, zwaaide verontwaardigd met haar staart, en sloop terug naar haar hoekje.

„Wel," zei mr. Mings, zijn snuifdoos uithalend, „van smokkelen gesproken, mrs. Macking...."

„Ik spreek daar niet over," zei Jenny, beangster dan ooit.

„Wel nee, madam — maar ik doe het. Want, moet u weten, er is gisteren een wet in het Parlement aangenomen, waarbij smokkelen tot een halsmisdaad wordt verklaard."

Jenny kon maar half een kreet onderdrukken.

„Wat zei u, madam ?"

„Niets. Ik prik mijn vinger," antwoordde zij.

„Dus begrijpt u wel, madam, als we iemand betrapten, die smokkelde — zeg vannacht — nu, dan kon die op een heel zware straf rekenen. Wie weet wat er zou gebeuren — als afschrikwekkend voorbeeld."

Ziek van ontzetting sloot Jenny haar oogen. Dat gordijn ! Zij moest het oplichten, hoe dan ook.

Een groote mot fladderde door de kamer, ritselend tegen muur en zolder. Tib, de zwarte kat, stond op, keek haar na met ronde oogen.

„Wat, mrs. Macking, wordt u niet goed ?" vroeg Mings. „Job, haal een glas water...."

„Nee," zei Jenny flauw. „Nee," zij liet haar naaiwerk vallen, stond op, wanhopig, haar brandende oogen gericht op het gordijn.

En toen sprong Tib op de tafel, want de mot fladderde rond de lamp. Van de lamp cirkelde zij naar het gordijn — en weer sprong Tib op, in haar vaart de vaas met bloemen omgooiend. Het insect missend, sloeg zij met zijn klauwen in het gordijn, bleef een oogenblik heen en weer zwaaien ; terwijl Mings de lamp tegenhield, klonk een scheurend geluid, en Tib en gordijn vielen met een smak op den grond.

Jenny Macking zonk terug in haar stoel, stortte een dankgebed. Want het lamplicht scheen vol door het onbedekte raam naar buiten. Haar John was gered.

„Geschrokken, madam ?" vroeg Mings, de lamp loslatend. „Geen wonder. Die kat van u had het huis wel in brand kunnen zetten. Ach, en zij heeft uw mooie vaas gebroken, en — bewaar me — kijk eens hier !"

Tom Mings hield zijn mooie, nieuwe, goud-omboorde pet omhoog, druipend van het water.

„Kijk toch eens aan," gromde hij. „En dan zijn er nog idioten, die beweren, dat zwarte katten geluk brengen !"

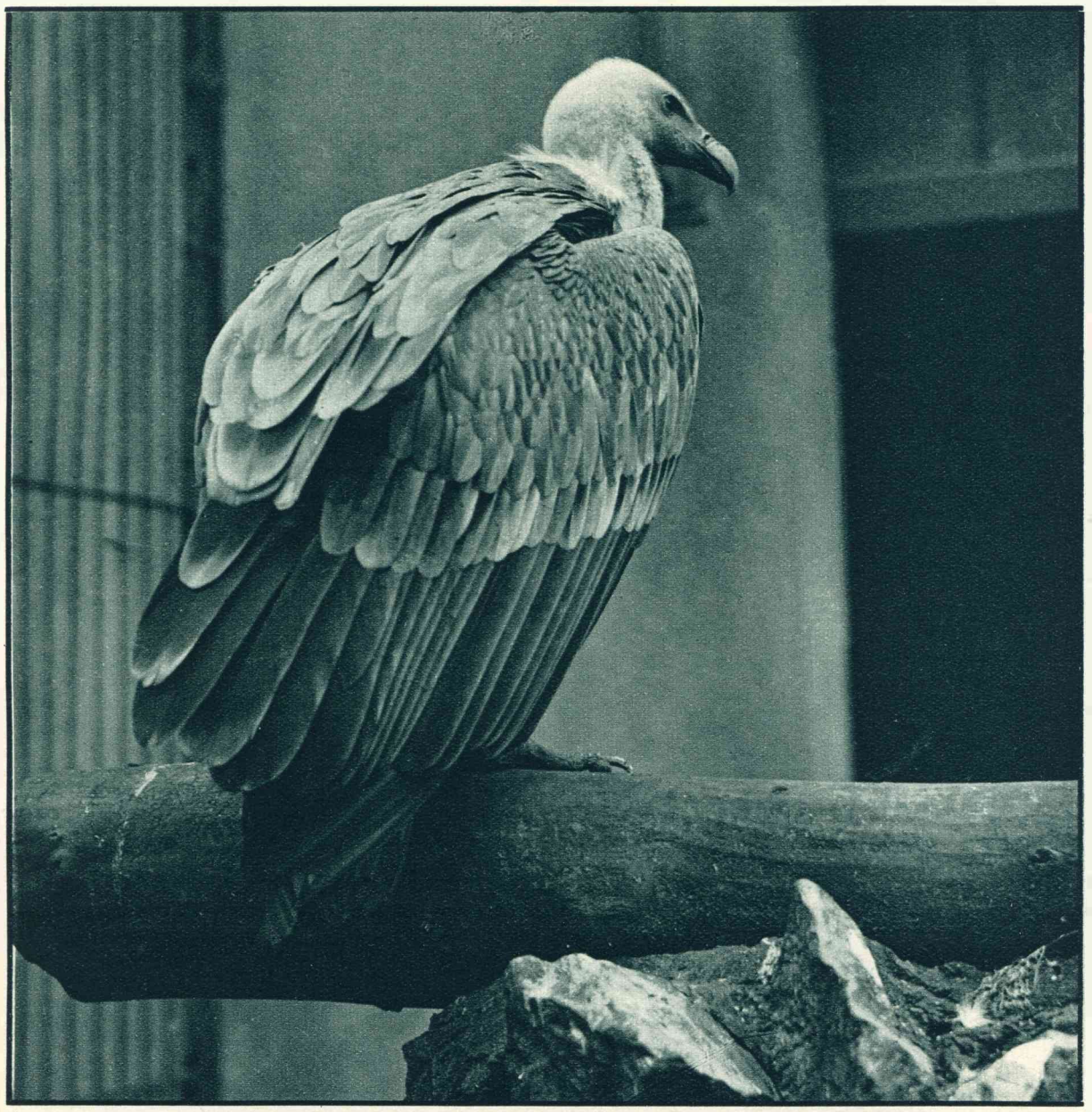

Gier.

De Middelburgsche Turnvereeniging „Wilhelmina", welke in den loop van dit jaar haar 10 jarig jubileum hoopt te herdenken, organiseerde Zaterdag j.l. een driestedenwedstrijd tusschen Vlissingen, Middelburg en Goes. De Middelburgsche ploeg met deelnemende leden van „Wilhelmina", „Achilles" en „Medioburgum" behaalde de overwinning. Op onze kiek dit team, met zijn leider, den heer J. H. Koers.

Zeeuwsche Sport

„Wilhelmina", de bekende Middelburgsche turnvereeniging, gaf ter gelegenheid van haar tienjarig bestaan een Drie-Steden-turnwedstrijd, met als deelnemende groepen Middelburg, Vlissingen (w.o. Souburg) en Goes. Er was voor de wedstrijden, waarvan de helft verwerkt werd in de zaal Heerengracht en de rest in den Schouwburg, een goede belangstelling. Waar het gymnastiek betrof was de belangstelling natuurlijk niet overweldigend, doch met voorbeelden van andere gelegenheden voor oogen mogen wij gerust zeggen, dat er dezen keer eens niet te klagen viel. Toch moest het bezoek grooter geweest zijn. Er zijn nog steeds menschen, die de gymnastiek niet als sport wenschen te beschouwen. Zij kunnen of willen niet gelooven aan wedstrijden op dit gebied. Het moet een vooroordeel zijn en trouwens, al wilt gij het geen sport noemen, al wilt gij het geen wedstrijden noemen, toch wordt er ook voor degenen, die zich dan wel interesseeren voor hetgeen zij sport en wedstrijden willen noemen, op het gebied van lichaamsoefening heel wat bezienswaardigs gedemonstreerd. Een heel andere sfeer kan men ontdekken bij dit soort wedstrijden, welke men spoedig geneigd is meer vergelijkingen te noemen, dan wedstrijden. Er is natuurlijk strijd van alle groepen om te winnen en toch voelt men het meer aan als een strijd voor de turnzaak. Wij althans hebben in deze wedstrijden den indruk gekregen, dat men zeer terecht het algemeen turnbelang meer op den voorgrond stelde dan zijn eigen groepsbelangetjes. De Zeeuwsche turnsters en turners hebben de gelegenheid te baat genomen om eens te demonstreeren de verhooging van het turnpeil, zooals zich dat de laatste 6 à 8 jaar voltrokken heeft. Er waren onder de toeschouwers vele deskundigen, hetgeen bleek uit het applaus, dat meer of minder krachtig was al naar gelang van het meer of minder geslaagd zijn van een der oefeningen. Wij merkten inderdaad vele voormannen uit de turnwereld op en zoo o.a. den nieuwen secretaris van den Brabantschen turnkring, den heer R. van Roo, die als zijn meening te kennen gaf dat er wel vooruitgang te constateeren viel, doch dat er lang niet gedemonstreerd was 't uiterste kunnen van degenen, die door de Drie Steden als de beste vertegenwoordigers afgevaardigd waren. Zenuwen en vooral 's avonds de omgeving, waarin gewerkt moest worden, waren daarvan oorzaak. Het is intusschen 'n verblijdend teeken, wanneer men onder de jonge deelnemers vooruitgang kan bespeuren. De heer van Roo vertelde ons, dat de Zwitsersche keurturners Miez en Melchior Wezel het keurturnen in 't K.N.G.V. hebben opgevoerd voor 'n bepaalde groep. Deze hebben de lessen weer uitgedragen in de vereenigingen. Zoo heeft Zeeland zijn aandeel gekregen door het werk van den Bergenaar Eli Melkman, lid van het K.N.G.V.-keurcorps. Deze heeft in Goes cursussen gegeven, welke georganiseerd zijn door en onder auspiciën van den Zeeuwsch-Brabantschen Turnkring. Volgens onzen zegsman was de vooruitgang het meest sprekend bij het zeer moeilijke paardvoltigeeren te constateeren. Slechts de menschen met zeer specialen aanleg — en dat zijn er maar zeer weinig — kunnen dit hooggopgevoerde oefenpeil bereiken. Een zeer goede organisatie der wedstrijden maakte het mogelijk, ook voor den minder deskundige, om de wedstrijden en het verloop van den puntenoogst goed te volgen.

Middelburg heeft den Drie-Stedenwedstrijd gewonnen met een 50-tal punten voorsprong op Goes, terwijl Goes de tweede plaats bezette met slechts 2 punten meer dan Vlissingen. Middelburg haalde 807 3/4 punt, Goes 766 3/4 en Vlissingen 764½. Zoowel de dames als de heeren van de Middelburgsche ploeg waren hun tegenstanders de baas. De verhouding der dames is als volgt: M. 463, V. 456½ en G. 427 3/4, terwijl de heeren behaalden: M. 344 3/4, G. 339 en V. 308. Hoewel Middelburg in totaal de eerste werd, zijn de individueele kampioenschappen over Vlissingen en Goes verdeeld. Zoo behaalde Mej. Peeman van de V.T.V. te Vlissingen het dameskampioenschap, terwijl de heer J. de Keijzer uit Volharding te Goes het heerenkampioenschap behaalde met resp. 92 3/4 en 92 punten. De dames hebben in alle ploegen de punten moeten verzamelen en de heeren hebben daarvan dankbaar geprofiteerd. De Vlissingsche heeren hebben door een te groot puntenverlies den voorsprong, welken de dames op Goes hadden, teniet gedaan. Daartegenover deden de Goesche heeren het beter door den achterstand der dames op te halen. Vooral bij het dameswerk zijn ons de vrije oefeningen opgevallen. Dit was wel een van de beste, zoo niet het beste nummer. Mooi kwam hier ook naar voren het verschil in werkwijze bij de diverse vereenigingen. Het sterkst kwam dit tot uiting bij de vrije oefeningen der Middelburgsche dames, waar wij achtereenvolgens een dame van Wilhelmina, Achilles en Medioburgum aan het werk zagen. Op het werk van de laatstgenoemde stond speciaal sterk het stempel van den leider dier vereeniging.

Het zou te ver voeren om alles wat de uitslag aan belangwekkends geeft te verwerken of zelfs maar te memoreeren. Daarom kunnen wij ten slotte volstaan met op te merken, dat deze wedstrijden, dank zij de schitterende organisatie onder leiding van den heer Koers, schitterend geslaagd zijn. Wilhelmina heeft weer eens een pluim verdiend, want het is moeilijker een eenmaal gevestigden naam van een goed organisator te zijn op dit gebied te handhaven, dan dien voor eenmaal te verwerven.

Een goede propaganda is het geweest, doch of er iets bereikt is in de richting van het K.N.G.V.-ideaal: de turnzaak te maken tot volkszaak, is een vraag, waarop slechts de toekomst het antwoord kan geven.

Vlissingen op eigen grond met 2—3 door Breda geklopt. Kiekje uit deze ontmoeting. Corner op 't doel van Breda.

Hoe Vlissingen op eigen terrein van Breda verloor. Nog een kiekje uit deze ontmoeting, welke de Bredanaars na spannenden strijd met 1—0 wonnen.

„De Zeeuwen" met 0—1 door Breskens geklopt. Kiekje uit deze match. De Zeeuwen oefenen druk uit op het doel van Breskens, dat echter voor een doorboring bespaard bleef.

De Waarschuwing van den Bloemenventer

DOOR D. NEITON

No. 3

Met dat zinnetje ging Paula den avond en den langen nacht in, een zinnetje dat alles kon beteekenen. Zij was bang, radeloos bang; zij was hier opgesloten, en naast haar in de kamer was de bruut, de man, die steeds geweld wilde gebruiken. Wanneer die kerel ongelimiteerd alcohol ging gebruiken.... Angstig zocht zij iets, dat haar als wapen kon dienen in het geval, dat de man in 't bruin lastig zou worden. Er was echter niets dan eenig servies, dat zij zachtjes op een der planken langs den muur plaatste, tegenover de deur.

Haar vrees scheen echter ongegrond. Na een half uur opende Stravey de deur; hij stak een krant naar haar uit en zei: „Hier hebt u wat te lezen, juffer; 't is niet lollig voor een jong meisje in zoo'n klein hokkie, maar ik kan er ook niks an doen, hoor. — Hier, dan kun je het fuiljeton lezen."

Paula antwoordde hem niet; zij staarde hem koel aan, totdat de man nijdig de krant op den grond gooide en iets mompelde van „trotsch nest." Hij liet haar weer alleen en gooide de deur met een smak achter zich dicht.

Maar hij kwam spoedig weer terug. Door de opening van den ventilator had Paula voortdurend het geluid van flesschen en glazen gehoord, en het gesis van spuitwater. Even later hoorde zij hem de kamer uitgaan en daarna terug strompelen, of hij een zwaar voorwerp droeg, dat bleek een gramophoon te zijn, want gillende jazzmuziek klonk spoedig door de kamer, de eene plaat na de andere. Toen opende hij de deur van haar gevangenis weer. Paula zag dat hij dronken was, ofschoon nog niet in die mate, dat hij geen macht over zijn ledematen meer had.

„Waarom zouwe we allebei apart blijven?" vroeg hij met een dikke stem. „Ik heb hier fijne plaatjes en je zult toch ook wel van een dansje houden, hè? Kom hiernaast, daar is 't veel lolliger dan in dit hok. Wil je niet? Dan zal ik je komen halen."

In wilden angst zag Paula den man op zich toekomen; zij greep een juskom en wierp die naar hem, doch tot haar ontzetting zag zij, dat zij haar doel miste. De kom vloog langs zijn hoofd en bonkte tegen den wand in scherven. Tijd om iets anders te grijpen en te gooien had zij niet, want hij kwam met zware stappen op haar toe; zij keerde zich om, balde radeloos haar vuist en zocht in doodelijke vrees een uitweg....

En het volgend oogenblik lag de kerel bewegingloos op den grond. In starende, ontstelde verbazing keek zij naar den man aan haar voeten; hij lag stil, bewusteloos, maar dat kon niet, want zij had hem niet geraakt. Was het een truc, en hield hij zich bewusteloos, om dan plotseling op te springen en haar te overvallen? Maar toen zag zij naast hem, dicht bij zijn hoofd, een korten stok, 'n ploertendooder. Haastig wilde zij het wapen grijpen; zij bukte en strekte haar arm uit.

„Laat maar liggen," zei een stem. „Dat ding is van mij."

Met een gil sprong zij op; zij keek in het geschonden, verweerde gezicht van den bloemenventer. Hij glimlachte, hetgeen zijn gezicht niet innemender maakte.

„Ik geloof dat ik 'm goed geraakt heb," zei hij. „Hebt u ook iets naar zijn hoofd geslingerd? Ik hoorde iets tegen den wand bonken."

Paula wees ten antwoord op de gebroken sauskom; de man nam er nog een van het buffet en liet 'm naast Stravey vallen, vlak naast zijn hoofd. „Misschien denken ze nu wel, dat hij in zijn dronkenschap een ongelukje heeft gehad en dat dat ding hem buiten westen geslagen heeft. We moesten nu maar gaan, niet?"

Hij bracht haar door de eetkamer naar een hal, waar hij haar wees op een openstaand raam naast de deur — „daar ben ik binnengekomen," legde hij uit, „'t is hier nogal een stille buurt" — en vandaar naar de keuken, die uitkwam op een kleinen tuin.

„Het raam bij de vóórdeur zal ik weer dichtdoen," zei hij, „de keukendeur is niet op slot, zoodat u gemakkelijk hierlangs kunt ontvluchten. In de tuinschutting is een poort, en daarvandaan zijn we zoo in een stil straatje."

„Hoe hebt u me gevonden?" wilde Paula weten.

„Erg makkelijk: ik heb gisterenavond alles gezien, maar ik kon er niet gauw genoeg bij zijn om u te helpen. U weet hoe vlug 't allemaal ging. Toen ik bij den auto kwam, begon de chauffeur al te rijden, en toen ben ik maar achter op den reserveband gesprongen, net als op de film. — Hebben ze u verdoofd? Ik dacht dat ik iets van vechten hoorde."

Paula glimlachte bij de herinnering. „Ik heb dien schijnheiligen vent twee tanden uit zijn mond geslagen met m'n taschje. 't Is niet erg netjes, maar ik vond 't geweldig van mezelf."

„'t Is hem graag gegund," antwoordde haar redder. „Maar wilt u den heelen avond hier blijven? Ik wou liever weggaan. Straks komt Stravey bij."

Hij leidde haar door den tuin en langs het pad, dat achter de huizen liep, naar een straatje. Op den hoek bleef hij eerst staan om de omgeving te verkennen; voorzichtig gluurde hij om den hoek, doch schoot dadelijk terug en trok haar mee, verder het pad in, onder de donkerte van een overhangenden boom uit een der tuinen.

„Stil," fluisterde hij. „Even wachten!"

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Paula Lind, een alleenstaande wees, wordt door een bloemenventer, van wien zij dikwijls viooltjes koopt, gewaarschuwd, dat zij steeds wordt gevolgd door een man. Zij acht het eerst niet belangrijk, doch als op haar kamer wordt ingebroken, waarbij o.a. haar dagboek en haar sieraden worden gestolen, vraagt zij hem meer inlichtingen. Na lang aandringen ontmoet de man, die bang voor de politie schijnt te zijn, haar 's avonds op een eenzame brug en vertelt, dat hij toevallig op straat afgeluisterd heeft, hoe een man, met name Host, haar heeft aangewezen aan een in 't bruin gekleed ongunstig type, Stravey, met bevel haar steeds te schaduwen. Als zij naar huis gaat, wordt zij door Host en Stravey gegrepen, in een auto geduwd en naar een groot huis gebracht, waar zij haar opsluiten in een dienkamertje naast de eetkamer. Stravey verdenkt den bloemenventer ervan dat deze iets weet, maar kan er geen bewijzen voor vinden. — 's Avonds wordt Paula door Stravey bewaakt.

„Wat is er?" vroeg Paula bang. „Host?"

„Nee, stil nu!" siste hij. „Politie."

De stappen van den agent kwamen nader; hij liep voorbij het pad, ging verder. De bloemenman wachtte nog enkele minuten, eer hij zich met Paula in de straat waagde, waar nu niemand meer te zien was.

„Waarom?...." begon Paula.

De man naast haar glimlachte norsch, „....ben ik bang voor een agent? — Omdat ik er bang voor ben."

„Erg duidelijk," antwoordde Paula. „Maar ik ben er niet bang voor en ik ga dadelijk naar een politiebureau. Ik moet toch vertellen dat Stravey en Host een of andere misdaad op touw zetten."

„Ik heb liever dat u 't niet doet."

„Maar waarom niet? U hebt er toch niets mee te maken."

„Nee, ik werk niet samen met zulke fielten. Maar toch moet u niet naar de politie gaan."

„Ik kan toch niet anders? Begrijpt u niet, dat ik Host en Stravey niet hun gang kan laten gaan?"

„Begrijpt u niet, dat de politie er buiten moet blijven?" vroeg hij terug. „U zult me niet willen noemen, natuurlijk niet, maar ze vragen en pompen net zoo lang, tot u iets vertelt over onze afspraak op de brug, en dan hang ik. Doe 't in vredesnaam niet. De risico is te groot voor me."

„Risico?"

„Ja, risico," mompelde hij ongeduldig. „De risico van vier jaar gevangenis, die ik nog te goed had, toen ik na een jaar ontvluchtte. Zoo, nu weet u 't."

Paula zweeg, bedremmeld, onthutst.

„Is dat risico of niet?" vroeg hij heftig, en Paula hoorde weer een anderen klank dan de heesche, ruwe stem van den bloemenventer. „En er is nog 'n andere reden ook, waarom ik nog 'n paar dagen alleen gelaten wil worden."

„Dezelfde reden, waarom u bij de bushalte met bloemen staat?" vroeg Paula plotseling. Herhaaldelijk had zij een vaag vermoeden, dat de man anders was dan zij hem kende; hij moest zich vermomd hebben. Ook nu weer, nu hij opgewonden was, hoorde zij af en toe niet zijn gewone heesche, gerafelde stem, maar een helderder, beschaafder geluid.

„Dat hebt u goed geraden," antwoordde hij, 'n beetje onwillig.

„Maar 't heeft toch niets met een of andere misdaad te maken?" vroeg Paula verder. Ondanks zijn niet zeer gunstig uiterlijk; ondanks zelfs zijn bekentenis over zijn gevangenisstraf, kon zij zich den man niet als een dief of moordenaar voorstellen, en daar wilde zij zekerheid over hebben.

„Nee, tenminste niet zooals u 't bedoelt," antwoordde hij. „Maar als u 't goed vindt, zullen wij er verder niet over praten — Ik zal u naar huis brengen."

„Waarheen? Naar mijn kamers?"

„Dat kan niet, juffrouw. Ze zullen u daar 't eerst zoeken; voor Host en Stravey bent u daar niet veilig. Ik weet wel een andere schuilplaats voor u."

„Uw eigen.... kamers?" vroeg Paula weifelend.

„Weer goed geraden — al zijn 't dan geen schitterende kamers."

„Maar daar zullen ze mij ook zoeken," wierp Paula op. „Ik heb zelf gehoord, dat zij weten waar u woont."

„Dat is geen nieuws voor me, want ik heb gezien dat Stravey vanmorgen bij ons in de buurt rondneusde. Maar dat hindert niet, want ik heb daar wel plekjes, waar ze u niet zullen vinden. Of.... u moest bang zijn om u aan mij toe te vertrouwen."

„Nee," antwoordde Paula naar waarheid, want alle wantrouwen tegen den vreemden bloemenventer was verdwenen, ofschoon zij zelf niet wist waarom.

Het was een lange wandeling naar de woning van den bloemenventer. Meer dan een uur liep Paula naast hem, door straatjes en sloppen, die steeds nauwer en griezeliger werden; zij ontmoetten bijna niemand, de stegen waren uitgestorven, maar Paula voelde als 't ware het leven achter die donkere vensters en wrakke deuren, een zwart, broeierig leven van misdaad en ellende. Even aarzelde zij, toen de man tenslotte voor een vervallen huurkazerne stil hield en zij een steile trap in een donker gat van geheimzinnigheid zag verdwijnen; toen dacht zij aan Stravey en Host, en beklom tastend en voorzichtig de smalle treden. De man zou haar niet gewaarschuwd hebben, daarna laten ontvoeren en tenslotte haar bevrijd hebben, wanneer hij zelf een strik voor haar had gespannen.

De man bracht haar in 'n ruime, poover gemeubileerde kamer en stak een ouderwetsche gaslamp aan. Paula zag tot haar verrassing, dat de kamer 'n zeer zindelijken indruk maakte, en liet die verrassing ook blijken, want de man merkte met 'n glimlach op: „Ouwe Tom is een nette oude heer, en ik mocht zijn kamer alleen overnemen, als ik beloofde om zijn boeltje goed te onderhouden. — Ik moet u eerst wat anders laten zien." Hij bracht haar naar 'n hooge kast, die naast een schoorsteen buiten den wand stak; met een druk op een verborgen knopje opende hij een deur, en het meisje zag nu, dat het geen kast was maar een groote plaatijzeren tank of kooi, zoo groot als een kleine kamer, waarin meer dan voldoende ruimte was voor een veldbed en een stoel, die er stonden.

„Hoe die zinken kooi hier komt, weet ik natuurlijk niet," vertelde de man, „maar 't is hier wel een buurt, waar ze zulke schuilplaatsen kunnen gebruiken. 't Ding komt in ieder geval nu goed van pas. U bent hier veilig en.... 't bed is frisch ; ik heb 't zelf opgemaakt. De deur kunt u aan den binnenkant sluiten met twee stevige grendels, en als 't hier toch nog te gevaarlijk mocht worden, kunt u er aan den anderen kant nog uit. Ik zal 't u wijzen. Dan komt u in een gangetje en verder op de trap van het huis hiernaast, dat een achterdeur heeft in het straatje hierachter. En voor alle zekerheid" — hij gaf haar een ploertendooder. „U hoeft hiermee niet hard te slaan, om iemand bewusteloos te maken ; 't is beter dan een revolver. — Nog iets van uw dienst ?"

„Niets," antwoordde Paula. „Ik dank u héél hartelijk voor alle moeite, meneer Fleet, en voor het risico dat u voor mij hebt geloopen."

Hij glimlachte zuur, toen hij hoorde dat zij zijn naam kende. Daarna draaide hij het licht uit ; zij zaten op den grond, dicht bij de schuilplaats, om bij het geringste alarm dadelijk te kunnen verdwijnen. „Voorzichtigheid is altijd goed," merkte hij op ; „ik slaap ergens anders, maar u hoeft niet bang te zijn, en morgenochtend ben ik er weer. Maar eerst — ik hoop dat u m'n aandringen niet kwalijk neemt — wil ik graag van u hooren, dat u niet meer over de politie denkt."

„Maar ik moet er toch heen gaan," weifelde Paula.

„Toch niet doen," drong hij aan. „Als u 't doet, lapt de politie me er bij — en ik ga in geen geval terug naar de gevangenis. In geen geval ! D'r komt nog bij, dat de politie weinig zal kunnen doen ; we weten nog te weinig om iets te ondernemen. Laat u 't nou in vredesnaam aan mij over, dan zullen we wel zien, wat we kunnen doen."

Paula gaf ten slotte toe, zonder te beloven dat zij haar plan opgaf. Zij was te moe, volkomen op na alle opwinding en angst, om langer met hem te redetwisten. Ze liet zich, nadat de bloemenventer afscheid had genomen, geheel gekleed op het bed in de schuilplaats vallen en sliep bijna onmiddellijk.

Heel vroeg in den morgen ontwaakte zij reeds door voorzichtige stappen in de kamer ; behoedzaam, zonder licht te maken, kroop zij naar de deur en gluurde door een kiertje in de kamer. Met moeite hield zij een kreet van angst en schrik terug. Want Stravey was in de kamer. Hij had waarschijnlijk gewacht tot de bloemenventer naar de markt was gegaan, om ongestoord de kamer te kunnen doorzoeken. Dat de bloemenventer er reeds vroeger was geweest, bleek uit een papiertje, dat onder de deur in Paula's schuilplaats was geschoven. „Ik ben naar de markt," stond er op, „blijf in de kast."

Stravey had dus zijn vermoedens tegen den vreemden bloemenventer niet opgegeven. De ontsnapping van Paula had hem weer naar deze achterbuurt gedreven om er mogelijk eenige aanwijzing te vinden ; hij scheen vastbesloten die aanwijzing te vinden, als er ook maar ergens een gevonden kon worden, want uiterst nauwkeurig, plekje voor plekje, werd de kamer onderzocht. De vloermat werd opgetild, de kasten uitgehaald, een klein koffertje onderzocht, de bloemenmanden en een soort vuilnisemmer leeggegooid, terwijl hij bijzondere aandacht aan de wanden besteedde. Paula zag met kloppend hart toe ; zij beefde als zij er aan dacht wat er gebeuren zou, wanneer de man in 't bruin, haar eerste vijand, de schuilplaats ontdekte.

En het gebeurde spoedig. Toen hij kloppend en luisterend langs de wanden liep, bleef hij verrast staan bij de kast ; hij tikte nog eens en gromde vergenoegd. Het geluid bewees duidelijk, dat daarachter iets anders was dan een gewone kast. Paula kroop onhoorbaar op handen en voeten naar den anderen kant van haar kamertje, dat nu spaarzaam verlicht werd door enkele stralen, die door de kieren en naden naar binnen drongen. Zij hield de klink van de andere deur vast, gereed om te vluchten, wanneer het gevaar dreigde, dat de kerel haar vinden zou.

Tot haar schrik zag zij plotseling het lemmet van een breed mes in haar schuilplaats schijnen. Stravey had het door de kier naast de deur gewrongen en wrikte het met kracht heen en weer, waarschijnlijk met de bedoeling om een opening in het hout te maken, waardoor hij zijn hand kon steken en de sluiting aan den binnenkant losmaken. Met groote schrik-oogen keek Paula naar dat blinkende, dreigende mes, dat voor haar de nederlaag zou beteekenen na de zoo mooi geslaagde ontsnapping.

Maar plotseling staakte Stravey zijn aanval, hij trok het mes terug en liep door de kamer. Het meisje hoorde hem de deur sluiten en toen zij voorzichtig door het hok sloop en door het gaatje gluurde, zag zij, dat de kerel verdwenen was. Een oogenblik later zag zij ook de reden van zijn vlucht : de deur werd geopend en de bloemenventer kwam de kamer binnen. Hij keek het eerst naar de deur van Paula's hokje, zag de beschadiging en liet een waarschuwend ssst hooren, terwijl hij zijn vinger tegen zijn mond hield, in de veronderstelling dat het meisje hem zou zien en de waarschuwing begrijpen zou.

De bloemenventer pakte enkele manden en 'n grooten bos violen, spreidde een krant uit op den overloop naast de deur en legde daar de bloemen op. Toen ging hij weer naar binnen en luisterde scherp ; al heel gauw liep hij toen naar de schuilplaats en zei :

„Komt u maar hier, juffrouw Lind ; 't is in orde."

Paula opende de deur, bleek nog en zenuwachtig.

„U kwam niets te laat," zei ze trillend ; „hij had de kast bijna afgebroken."

Fleet gaf haar een stoel.

„'t Was toch niet zoo makkelijk gegaan als hij wel dacht," zei hij. „Maar

De hoefijzer-bocht in den spoorweg New York—Philadelphia—Chicago, rondom het verzamelbassin van een grooten stuwdam.

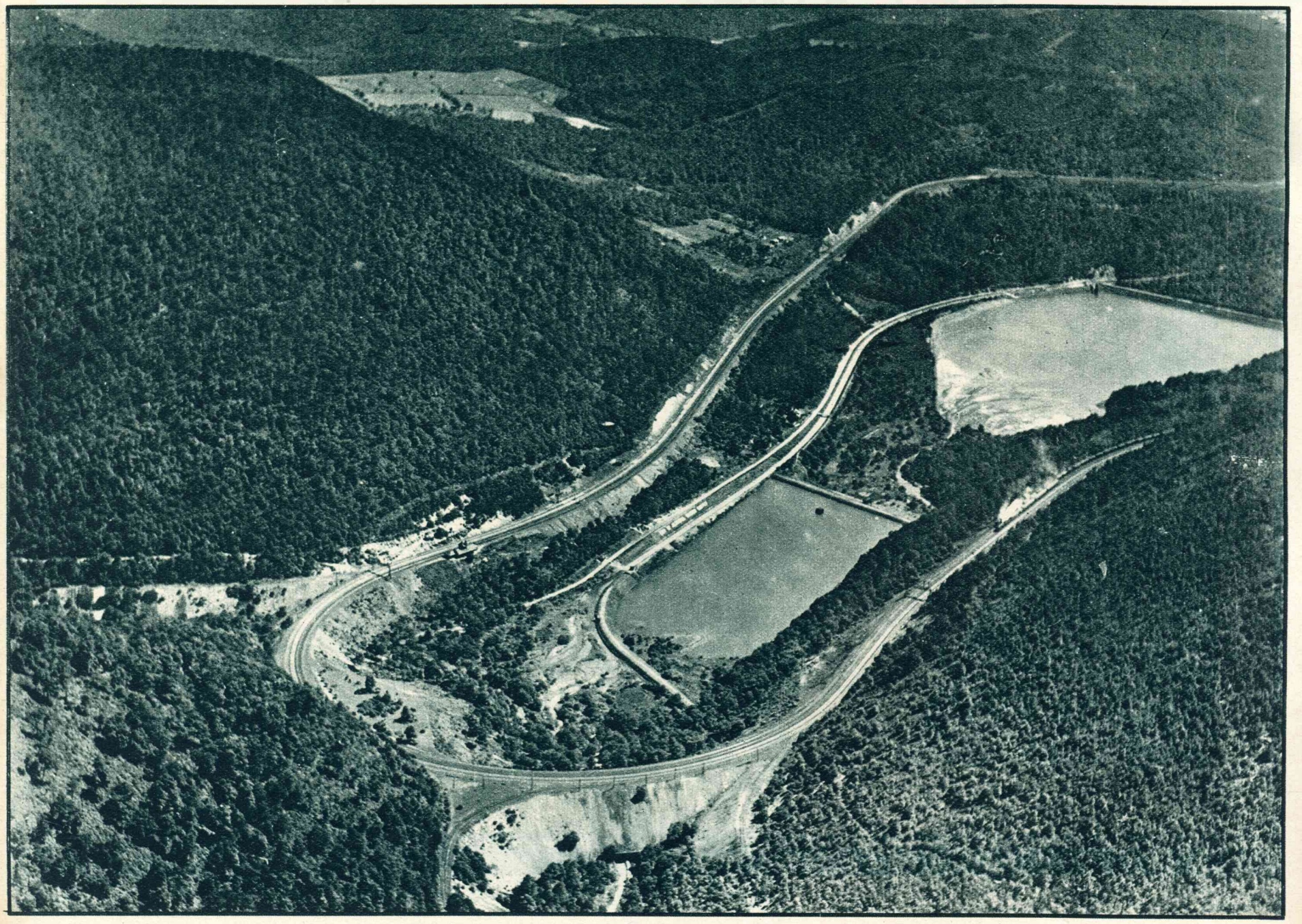

WITTERE WASCH EN MINDER ARBEID

Mevrouw Smit had zooveel van Radion gehoord, dat zij ook een pakje kocht. „Voor elken emmer water maar 1/4 pakje noodig," las zij. „Even met wat koud water aanmaken tot een papje en wat meer water toevoegen om een melkachtige vloeistof te krijgen.

Vooruit, nu de oplossing in den ketel met waschwater en goed roeren. Dan mijn waschgoed er in en nu breng ik de wasch aan de kook. Nu alleen nog maar een kwartiertje laten trekken. Is dit alles? Het zal mij benieuwen wat er van terecht komt."

„En wat zeg je ervan?" vroegen de vriendinnen. „Jullie hadt gelijk", zei Mevrouw Smit. „Radion maakt alles veel helderder dan ik tot nu toe gewoon was .... en dan nog met minder moeite dan ooit en zonder bleekmiddelen!"

EN OP ELK PAK EEN BON VOOR FRAAIE GESCHENKEN

door

RADION

RAD. 40-0385 H.

Spaarnestad 't gedrukt.... Uw propaganda gelukt....

N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD

Een modern grafisch bedrijf
met afd. Koperdiepdruk

HAARLEM
Telef. 13866

In boekvorm verschenen:

Van het Duivelseiland verlost

Een extra-premie voor onze abonné's!

Sinds de feuilleton-publicatie in ons blad van het aangrijpend relaas, hetwelk tot inhoud had de ontzettende ervaringen van Paoli Schwartz, den onschuldig verbannene, in de strafkolonie Guyana en op het Duivelseiland, hebben wij zooveel aanvragen gekregen om dit feuilleton in boekvorm uit te geven, dat wij, onder dezen aandrang, thans daartoe zijn overgegaan. Dit buitengewoon interessante boekwerk, 130 bladzijden groot formaat en geheel in diepdruk uitgevoerd, stellen wij als **extra-premie** voor onze abonné's beschikbaar tegen de geringe vergoeding van slechts **25 cents!** Wij twijfelen er niet aan, of zeer velen, die indertijd deze sensationeele publicatie van week tot week met stijgende spanning gevolgd hebben, zullen zeker deze uitgave in boekvorm op prijs stellen en willen bezitten. Zij die van den inhoud hiervan nog onkundig mochten zijn, zullen goed doen van deze gelegenheid te profiteeren om kennis te maken met een onopgesmukte maar des te aangrijpender schildering van het schier ondraaglijke leven in de beruchte strafkolonie! Wij vestigen er evenwel de aandacht op dat de oplage beperkt is, zoodat gegadigden dringend worden aangeraden niet te lang met het aanschaffen van een exemplaar te wachten. Het is verkrijgbaar bij onze bezorgers en agenten of op ons Hoofdkantoor, of franco per post na ontvangst van postwissel, groot f 0.30

Op reis door Nederland.

Een bewoner van de Alpen — in 't Zeister Dierenpark.

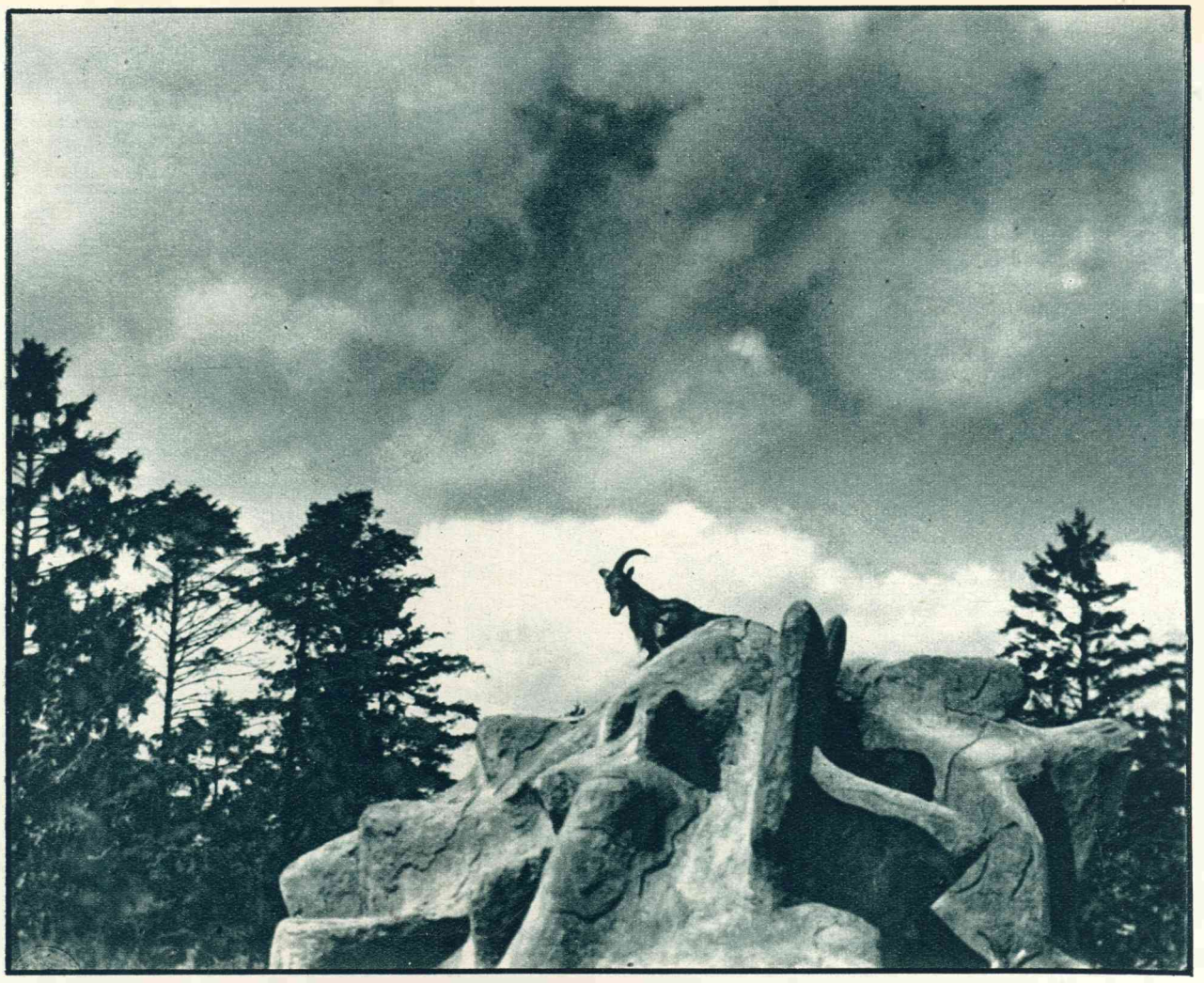

zoo is 't toch beter. Ik wist dat hij naar boven was gegaan, omdat ik hem niet op de trap was tegengekomen, en zoo gauw ik de deur dicht deed, slipte hij naar beneden. Daar wou hij blijven, denk ik, om ons een beetje te bespionneeren, maar toen hij dacht dat ik op den overloop m'n bloemenmanden ging klaarmaken, smeerde hij 'm. Ik hoorde hem duidelijk weggaan."

„Wist u dan dat hij hier was?" vroeg Paula.

„Dat snapte ik wel, toen ik van de markt terugkwam en op straat bij de deur een kerel op wacht zag staan, die z'n best deed om heel onschuldig te fluiten, om Stravey te waarschuwen. — Flink van u, dat u het zoo lang uithield, toen de kerel hier rondscharrelde."

Paula hoorde het niet; zij dacht maar aan één ding. „Staat er iemand op wacht?" vroeg zij angstig. „Dan kunnen we hier niet meer vandaan."

„Die wacht zal niet weggaan," antwoordde hij, „en Stravey komt natuurlijk terug, zoo gauw ik naar mijn standplaats ga. Bij uw kamer zal ook wel iemand staan, voor het geval dat u er heen mocht gaan. Er zijn altijd wel individuen te vinden die zoo'n baantje aannemen, al is 't maar voor 'n paar borrels. We zullen straks wel zien hoe we dat aanpakken; eerst eten."

Uit oude koekblikken in 'n kast haalde hij brood, boter en thee; Paula zette een ketel water op een gasstel in een hoek van de kamer, waar een primitief keukentje was ingericht. Af en toe luisterde Fleet aan de deur of ging naar den overloop, ook tijdens het ontbijt; telkens kwam hij terug met 'n glimlach die geruststellend was bedoeld. Overigens aten zij zwijgend; de bloemenventer scheen op iets te zinnen, en Paula had ook voldoende te denken bij dit vreemde ontbijt.

„We hebben toch afgesproken," begon de man weifelend, terwijl hij een laatsten kop thee inschonk, „dat de politie...."

„Als u me niet vertrouwt, moet u me niet helpen," antwoordde Paula koel. „'t Is toch afgesproken? Moet ik 't nog eens beloven?"

„Neen me niet kwalijk," mompelde hij. „Maar 't is nogal...." Verder kwam hij niet; met een vreemden glimlach haalde hij plotseling een sleutel uit zijn zak en gaf dien aan het meisje.

„Daar komt u mee in het flatgebouw aan het Rondplein; derde verdieping, tweede flat. Op de deur staat nummer 31. Als u daar bent, kan u niets meer gebeuren. 't Is alleen maar de vraag, of u er ongemerkt kunt komen, maar dat zal u wel lukken, denk ik."

„Rondplein?" Paula staarde haar eigenaardigen gastheer in uiterste verbazing aan. Hoe kwam die bloemenventer uit een achterbuurtje aan een flat in een der duurste buurten van heel Londen. „Rondplein? Er is toch maar één Rondplein?"

„Ja, en daar is 't tamelijk duur wonen," antwoordde hij kalm. „'t Is moeilijk voor u te gelooven, dat kan ik me voorstellen, maar als u deur 31 in dat dure huis doorgaat, bent u op mijn flat. Ik heb de kamers voor een maand gehuurd, dienstboden zijn er niet en de portier weet dat ik er erg ongeregeld kom — en niet kom. In de keuken is voldoende voor u om het vandaag uit te houden; vanavond kom ik wel wat meer brengen. U moet natuurlijk binnen blijven."

„'t Is allemaal vreeselijk goed van u, meneer Fleet," begon Paula; „ik dank u heel...."

„'t Lijkt erger dan 't is, ik doe 't ook voor mezelf," viel hij haar ruw in de rede. „Ik weet wat ik doe. Denkt u dat u het klaarspeelt om op mijn kamers te komen, zonder dat iemand u ziet? Om hiervandaan te eclipseeren is niet zoo moeilijk; we gaan door het deurtje van mijn schuilplaats en zoo door 't huis hiernaast naar het achterstraatje; daar hebben ze niemand op wacht gezet — dat heb ik eerst gecontroleerd. Want u moet alleen gaan, ziet u; ik moet naar mijn standplaats bij de bushalte, den heelen dag. Dat komt beter uit ook, want als de schurken mij daar zien, kunnen ze niet anders denken, of ik weet van de heele zaak niets af; anders zou ik me wel niet laten zien."

Weer op de eerste plaats zijn eigen veiligheid, dacht Paula, ten minste, hij denkt 't eerst aan het vreemde werkje, dat hij daar bij de bushalte schijnt te doen. Dat scheen wel zeer belangrijk te zijn.

Met een handdruk nam zij afscheid van hem, want ondanks zijn vreemd en soms ruw gedrag voelde zij een diepe dankbaarheid voor den man die haar hielp, waar zij anders 'n volkomen machteloos slachtoffer zou zijn geworden van Host en Stravey, en wie weet van welke ongure individuen nog meer. Er speelde een klein lichtje in zijn oogen, dacht zij, toen hij haar hand aannam, maar hij zei niets en bracht haar zwijgend door de schuilplaats en een donker trapje naar een vieze binnenplaats van het naastliggende huis.

„Verder kan ik niet mee," zei hij, weer met zijn gewone heesche stem. „Door die deur moet u, rechtsaf het straatje in. Zorg dat u niet verdwaalt, er zijn zooveel stegen en sloppen hier."

Langs groote omwegen, tweemaal een bus gebruikend, bereikte Paula het Rondplein; telkens bleef zij staan voor winkels, om dan voorzichtig de omgeving te bespieden, maar geen enkelen keer zag zij iets verdachts. Ook in de bussen kon zij niemand ontdekken, die haar volgde, zoodat zij met een gerust hart het groote flatgebouw aan het Rondplein naderde. Hier was het geluk met haar; de portier en de liftjongen van het groote gebouw waren druk bezig een groot aantal koffers in 'n weelderigen auto te dragen, waarvan Paula gebruik maakte om ongezien binnen te slippen. Op de breede trap ontmoette zij niemand; overal op de bordessen en de gangen bleef zij staan, luisterde en keek in alle hoeken en nissen of waar zich iemand ook maar verbergen kon.

Zoo kwam zij op de derde verdieping bij deur 31; met kloppend hart opende zij de deur en trad binnen. Schrikachtig en nerveus liep zij eerst door de kamer, keek achter de meubels, sloeg de gordijnen op zij en opende alle kasten, maar allengs werd zij geruster en liet zich behaaglijk op 'n divan vallen, na zich nog eens verzekerd te hebben, dat zij de deur goed gesloten had en dat er geen andere toegang tot de kamers was.

De flat hield haar in een voortdurende verbazing. De dikke tapijten, de kostbare meubels, de luxueus ingerichte badkamer, de schilderijen, de geheele rijke en voorname meubileering maakten ieder oogenblik 't geheim raadselachtiger, hoe deze flat gehuurd kon worden door een onooglijken, ruwen en de politie vreezenden man, die den geheelen dag op straat doorbracht, om bosjes viooltjes te verkoopen. Het was volmaakt onbegrijpelijk, of de bloemenventer moest een man zijn, die een dubbel leven leidde. In die richting wees ook het feit, dat zij een sigarenkoker en een koffer vond met de initialen P. D. Heette de man in werkelijkheid niet Charles Fleet? Maar wat deed hij dan met deze kamers? Hij scheen er bijna nooit te zijn, want de twee slaapkamers waren nooit gebruikt, dat kon zij duidelijk zien, en alleen in de keuken waren sporen, dat daar af en toe haastig een maaltijd werd gebruikt.

Het meisje verdiepte zich niet in de vraag; zij kon er toch geen oplossing voor vinden. Hij was in de gevangenis geweest, dat had hij zelf bekend, en nu stond hij op wacht bij de bushalte om iemand te bespionneeren of om iets te ontdekken. Wat? Waarom? Misschien zou zij het later wel hooren. Nu was zij in ieder geval veilig; want ondanks het vreemde en dikwijls ruwe gedrag van den bloemenventer voelde Paula zich veilig. Met een dankbare sympathie, die haarzelf bevreemdde, dacht zij aan Fleet, den eenige, die haar geholpen had en die haar had gered uit de afschuwelijke handen van Host en Stravey. Zij besloot zich niet langer bezig te houden met de vele raadsels van den bloemenventer, en zij voelde een aangename rust en zekerheid, toen zij dat voornemen gemaakt had. Charles Fleet was te vertrouwen.

De emoties van dien dag waren echter nog niet voorbij. Het was zeven uur, toen het meisje in de gang stappen hoorde; iemand bleef voor de deur staan, een sleutel werd in het slot gestoken. Met kloppend hart wachtte Paula af; zij wist, dat de bloemenventer het volgend oogenblik zou binnenkomen, maar toch was zij bang. Die vrees werd ontzetting, toen de deur geopend werd en een totaal vreemde man binnenkwam, een jonge man met een streng, hard gezicht, het gezicht van iemand, die niet zachtzinnig omgaat met indringers. En wat was Paula anders dan een indringster? Was zij de verkeerde flat binnengegaan, of stond zij hier voor een nieuwen vijand? Dan was zij nu reddeloos aan hem overgeleverd.

Zoo groot haar angst was, zoo intens was de opluching toen de vreemde sprak.

„Dat is dus in orde, zie ik, juffrouw Lind. Niemand heeft u gezien, toen u hierheen kwam?"

Het was de stem van den bloemenventer, jonger, frisscher en beschaafder dan het heesche geluid, dat zij van hem kende, maar dezelfde klank, dien zij dadelijk herkende.

(Wordt vervolgd)

ZEEUWSCHE FILM

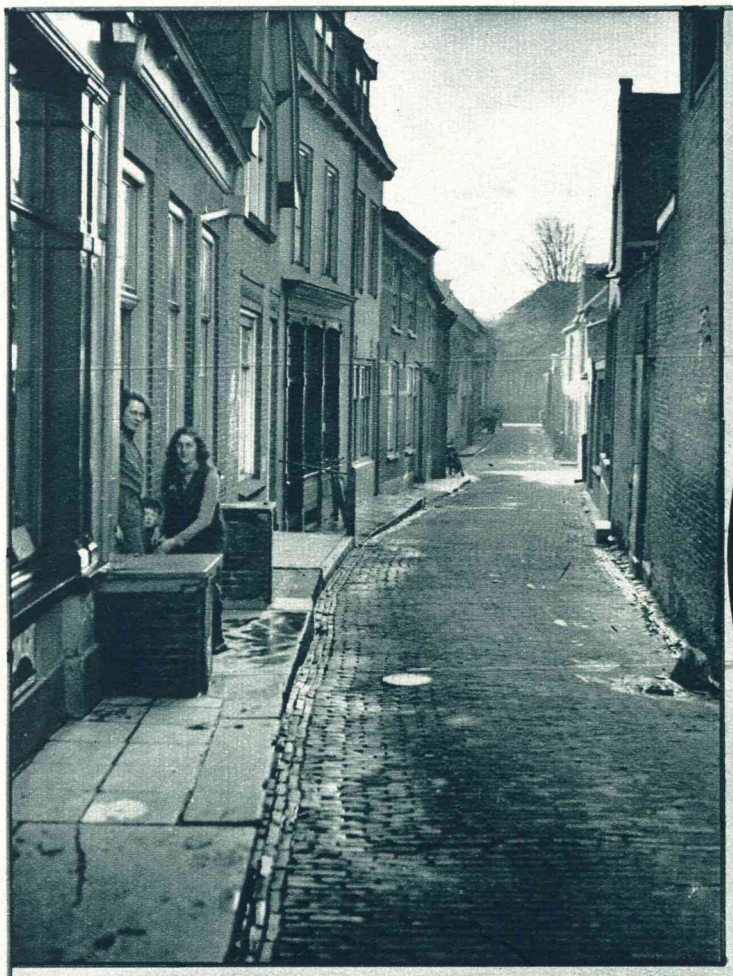

Voor nauwe straatjes, slop en steeg,
wed ik, dat Goes den hoofdprijs kreeg!

Maar Vlissingen is ook niet mis,
en krijgt den tweeden prijs gewis.

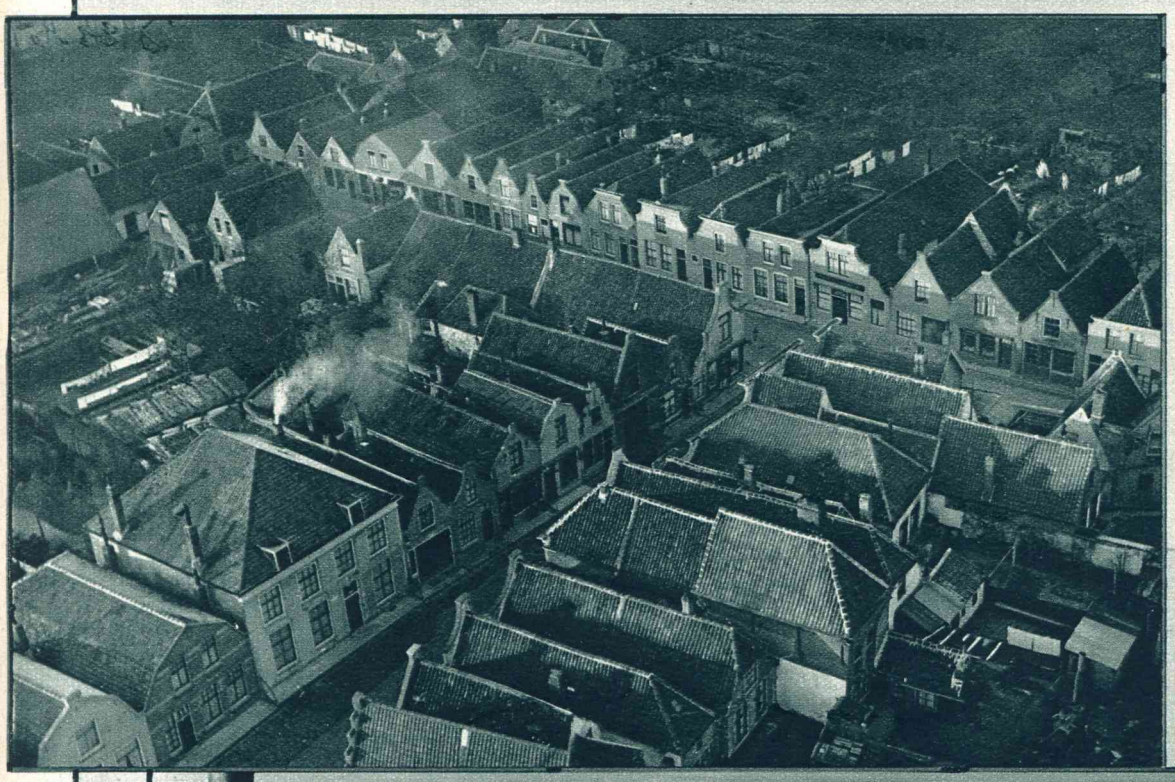

En ook de Zeeuwsche hoofdstad wint
een prijs voor 't stratenlabyrint!

En men kan zeggen: Zierikzee
doet ook aan deze nauwheid mee!

En dit is Zeelands breedste straat;
Gelooft ge 't niet? Meet na de maat! (Kortgene)